

ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

Διὰ τοὺς ἐντὸς τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπιτοχῆς
Ἑτήσια Δραχ. ν.αί 30
Ἑξαμηνιαία " " 15

Διὰ τοὺς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ
Ἑτήσια Φράγκα 45
Ἑξαμηνιαία " " 23

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ

ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ ΠΛΗΝ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΑΙΩΝ

Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΣΠΛΗΡΟΤΕΑ

Δι' αἰτήσεις συνδρομῶν, μετὰ τοῦ τμήματος αὐτοῦ, ἀπεστέλλονται Πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ «Αἰῶνος».

Τμήτ' καταχωρίσεων δι' ἑκατὸν στίχων Δραχ. 50

Γραφεῖον τοῦ Αἰῶνος, ἐδὸς Σκουροῦ ἀριθ. 3

Ἐν Ἀθηναῖς, τῇ 16 Ὀκτωβρίου 1887. - Παρασκευῇ

Ἡ Μακεδονία καὶ οἱ σιδηρόδρομοι.

Τὴν ἐξαιρετικὴν τῆς Μακεδονίας σπουδαιότητα οὐδεὶς ἐχερροῦν ἀμφισβητεῖ ἢ ἀγνοεῖ. Ἡ περιμάχητος χώρα τοῦ Φιλίππου καὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἐν παντὶ υπερέχουσα τῶν λοιπῶν τῆς Ἑλληνικῆς χερσονήσου, υποβάλλει πόντους φιλοκτήμονας καὶ ἐρελκίζει τὰ βλέμματα τῶν ἐγχωρίων καὶ τῶν ἀλλοδαπῶν φιλοκτημόνων. Οἱ Βούλγαροι, φαντασιόπληκτοι χειράρτεροι, πληθυνθέντες ἐν αὐτῇ δυστυχῶς διὰ τῶν ἀποκρίσεων ἐν χρόνους διωγμῶν φυλετικῶν, ἑλληνικῆς ταπεινώσεως καὶ τυραννικῶν κατακτήσεων, προβάλλουσιν αὐθάδη ἐθνικὰ δικαιώματα, καλοῦσιν ἀναφανδὸν ἰδίαν χώραν καὶ πατρίδα τὴν Μακεδονίαν, ἀντιποιοῦμενοι δὲ κατὰ τρόπον ἀστέον, διὰ παραχρᾶστις ἱστορικῶν, τῶν Φιλίππων, τῶν μέγαν Ἀλεξάνδρον, αὐτὸν τὸν δυστυχῇ Ἀριστοτέλη, οἵτινες ὑπῆρξαν, κατ' αὐτοὺς, Βούλγαροι ἀπὸ καταγωγῆς, ὁμογενεῖς δὲ τῶν ἐπιβρομέων. Οὗς ὁ Βόλγας ἐξήγησε κατὰ τῶν ἑλληνικῶν πληθυσμῶν καὶ χωρῶν τοῦ Βουλγαρίου, καὶ ἀπόγονοι τῶν ὁπαδῶν τοῦ Κοῦρμου, τοῦ Ἰωαννίτσῃ καὶ τοῦ Συμεῶνος, ἐργάζονται ἤδη ἀπὸ δεκαετηρίδων διὰ πανσλαβιστικῶν συλλόγων καὶ προπαγανδῶν, ἐγείρουσιν ἀδιαλείπτως ὀρθοσκευτικὰ σκάνδαλα, ἀναστῆλουσιν δι' ἀντιδράσεων τὸ ἔργον τῆς ἑλληνικῆς ἡμερώσεως καὶ ἀναπτύξεως, συντάραττοι πολυτρόπως τοὺς μακεδονικοὺς πληθυσμούς, καὶ διεκδικοῦσιν ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ κόσμου χώραν ἑλληνίδα, ἀπειλοῦσιν τὴν ἐξέγερσιν βουλγαρικὴν ἐπαναστάσεων. Αὐτοὶ οἱ πέσαν τῷ Ἰστροῦ νεοφύτιστοι Ρουμῶνες ἀνεκάλυψαν ὡσαύτως ἐν Μακεδονίᾳ ἐκτομυρία λαθρανόντων ὁμαριῶν καὶ ἀπὸ ἐτῶν ραδιουργοῦντες τοὺς εὐαρίθμους Κουτσοβλαχικοὺς πληθυσμούς, συνιστῶσι σχολεῖα, καταδιώκουσι τὰ ἑλληνικὰ γράμματα, σπεύρουσι ζιζάνια κατὰ τῆς κοινῆς μητρὸς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀγωνίζονται κατὰ τοῦ κύματος τῆς ἑλληνικῆς ἀπορροφήσεως, ὅπως περισώσῃ τὰ κινδυνεύοντα αὐτῶν δικαιώματα ἐπὶ τῶν μακεδονικῶν χωρῶν. Ἐπυξήσουσι δὲ πᾶν κατὰ ἐθνολογικὸν χάος, χροῖον ἐν τῇ αὐστηρικῇ καταστάσει. Αὐτοὶ ἐπίσης οἱ Σέρβοι, ἀναμειγνύοντες τελευταῖον, εἰσῆλθον ἐν τῷ στάδιον τοῦ σκόλου ἀνταγωνισμοῦ καὶ ἠγέρθησαν ἐν Μακεδονίᾳ, προβάλλουσιν δὲ φυλετικὰ δικαιώματα ἐπὶ τῆς «Σερβικῆς» Μακεδονίας. Ἀλλὰ καὶ παρὰ τοῖς Ἀλβανοῖς ἀποπειροῦνται οἱ κερδοκοῦντες φιλοκτήμονες νὰ υποβάλλωσιν ἔριδας φυλετικῶν διχονογιῶν καὶ διαιρέσεων ἐπὶ τῇ βλάβῃ τῶν δικαιωμάτων, τῆς ἰσχύος καὶ τῶν συμφερόντων τοῦ ἑλληνικοῦ στοιχείου. Τοὺς φυλετικούς δὲ τοὺτους ἀνταγωνισμούς, τοὺς παρυσιαζόντας χάος ἐθνολογικῆς συγχύσεως, ἐμμεταλλεύεται ἐπιτηδεύει ἡ Αὐστρία, βουλευμένη τὴν βαθμιαίαν κατάκτησιν τῆς Ἑλληνικῆς χερσονήσου καὶ τὴν εἰς Θεσσαλονίκην καθόδον. Ἰσχυρὸν δὲ ὑπολαμβάνουσα ἐπικουρὸν τὸν Καθολικισμόν, προστατεύει τὰς ραδιουργίας τῶν Ἰησοῦιδων καὶ τῆς καθολικῆς προπαγανδίας, ἀντιπράττουσα δὲ κατὰ τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας, ἐξωθεῖ πολυτρόπως εἰς τὸν οὐνισμὸν καὶ τὴν ἐξώμωσιν πᾶσιν καὶ ἀποπλανωμένους πληθυσμούς. Πάσας δὲ ταύτας τὰς ἀνθελληνικὰς καὶ ἀντιμακεδονικὰς ἐνεργείας διευκολύνει ἡ ἐνοχλή ἢ ἡ ἀθεορπετος ἀδράνεια τῶν ὑπαλλήλων τῆς ὀθωμανικῆς Κυβερνήσεως, οἵτινες γίνονται ἔργα κατὰπίεσιν καὶ ἀρπαγῆς.

Τοιαύτη ἐν συνόψει κατάστασις ἐπικρατεῖ ἀπὸ ἐτῶν ἐν Μακεδονίᾳ, ἐκινδύνους καὶ ὀλεθρία εἰς τὸ μέλλον τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς. Ἡ μεγαλή τις χώρα σπουδαιότης ἐκ πάσης ἀπόψεως ἀπέδειξεν αὐτὴν περιμάχητον. Ἡ εὐφορία, καὶ τὸ λαμπρὸν κλίμα, καὶ τὰ ποικίλα προϊόντα, ἀσφαλιζοῦσιν εἰς τὴν πατρίδα τοῦ μεγάλου κατακτητοῦ τῆς Ἀσίας ἀναμφισβήτητον ὑπεροχὴν, μεταξὺ τῶν λοιπῶν τῆς χερσονήσου χωρῶν οἱ κατερχόμενοι εἰς αὐτὴν διεθνεῖς σιδηρόδρομοι, μεγίστην κεκτημένοι: ἐμπορικὴν καὶ στρατηγικὴν σπουδαιότητα, καὶ ὁ θαυμάσιος πῆξ Θεσσαλονικῆς λιμὴν, ὑπόσχονται τῇ πόλει ταύτῃ μέλλον ἔξοχον, ἐμπορικὸν ἕκκα καὶ πολιτικόν, ἢ κατὰ τῆς Μακεδονίας ἐγγυητὰ ἐκ τῶν προτέρων τὴν συγχώνευσιν ἀπάσης τῆς Ἑλληνικῆς χερσονήσου, τὴν πολιτικὴν ἐπικράτησιν ἐν τῇ Ἀνατολῇ, τὴν ὑπεροχὴν ἐν τῇ Αἰγαίῳ. Πρὸ πάντων δὲ ἡ περιμάχητος χώρα κέκτηται στρατηγικὴν ἀξίαν ἀνεκτίμητον, καὶ ὁ κατόχος αὐτῆς, ἀκαταγώνιστος ἀποβάνων, ἐκμηδενίζων δὲ τὰς ἐξώθεν ἀσθενεῖς ἀντιδράσεις, δύναται νὰ συγχώνευσιν εὐχερῶς τὰς συνείκους καὶ περισίκοις φυλὰς, νὰ καταβάλῃ τὰς ἀσθενεῖς ἐθνὰς τῆς χερσονήσου, ἀπορροφῶν ταῦτα βαθμιαίως, ἢ καθιστῶν ἐτελετὴ ἐξερτήματα, ἀνεῖ ἰσχύος, θελήσεως καὶ μέλλοντος πολιτικοῦ.

Ἀλλ' ὅμως δι' ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας ἡ κατοχὴ τῶν μακεδονικῶν χωρῶν εἶναι ζήτημα θανάτου καὶ ζωῆς. Ἐν Μακεδονίᾳ κατέχομεν ἀναμφισβήτητα ἱστορικὰ, πολιτικὰ καὶ ἐθνολογικὰ δικαιώματα. Ἡ κοινὴ τῶν

Ὀλυμπίων, ἡ πατρίς τοῦ Σταχυρίτου, ἡ χώρα τοῦ Φιλίππου καὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου ὑπῆρξεν ἀνέκαθεν ἑλληνικὴ καὶ ἡ ἑλληνικὴ αὐτὴ ἐπαρχία ἀποτελεῖ σήμερον τὴν κλειδὰ τῶν ἑλληνικῶν χωρῶν. Αὐτῆς δὲ ἀπολλυμένης, συναπόλλυται διὰ παντὸς ὁ συνεκτικὸς κρίκος τῶν ἑλληνικῶν χωρῶν καὶ πληθυσμῶν, ἡ ὁδὸς πρὸς τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ πρὸς τὸ ἐθνικὸν μεγαλεῖον συναρτῶν τάρφρον ἀνυπερέβλητον, καὶ ἡ Ὁρᾶ, ἡ Μακεδονία, ἡ ἀνω καὶ κάτω Ἡπειρος, ἔθνη ἐπικρατεῖ ἡ ἑλληνικὴ ἐπιρροή. ὑπάρχει δὲ πλοῦτος ἰσχύος καὶ ἐθνικοῦ μεγαλείου, γίνονται λεῖα νέες ἀλλοφύλου κατακτήσεως: κινδυνεύουσι δὲ ἐξ ἴσου ἢ τε ἐλάσσων Ἀσία καὶ αἱ νῆσοι τοῦ Αἰγαίου καὶ τὸ ἑλληνικὸν βασιλεῖον περιάγεται εἰς θέσιν ταπεινώσεως, πολιτικῆς ἀποσυνθέσεως καὶ ἐθνικῆς ἀπογνώσεως.

Ἀφοῦ ὅμως τοσαύτην δι' ἡμᾶς ἔχει σημασίαν ἡ Μακεδονία, ἀτενίζομεν πρὸς αὐτήν, κατὰ δυστυχίαν, μετὰ πεπωρωμένης ἀδιαφορίας, καὶ οὐδὲν προέττομεν σοβαρὸν ἢ γενναῖον, ὅπως προεστατεύσωμεν τοὺς κινδυνεύοντας καὶ καταπιεζομένους ἑλληνικοὺς πληθυσμούς, ἀντιδράσωμεν ἐρωμένως κατὰ τῶν ἀντιζήλων ἐπηρεασμῶν, περισώσωμεν δὲ τὰ ἀπειλούμενα ἐθνικὰ δικαιώματα, χώραν ἑλληνίδα ἀμφοσβητούμενην καὶ ἀπολλυμένην. Ἡ μέγχοι τοῦδε ἐν τῇ Μακεδονίᾳ ἐνεργεῖα ἡμῶν σημαντικὰ δὲν παρήγαγεν ἀποτελέσματα. Σήμερον πλέον, ὅτε οἱ ἐν Μακεδονίᾳ πολέμιοι ἀμέτρως ἐπληθύνθησαν καὶ ἐνισχύθησαν, ἀπαιτοῦνται μέτρα ἀποτελεσματικώτερα, καὶ δραστηριώτερα. Οἱ ἐνωθέντες εὐρωπαϊκοὶ σιδηρόδρομοι καταπνέουσιν ἤδη εἰς Μακεδονίαν ρεύμα ἀκατάσχετον ἀλλογενῶν πληθυσμῶν καὶ ἀλλοτρίων ἐπηρεασμῶν, ἀπειλοῦσι δὲ τὴν ἑλληνικὴν ἐπιρροὴν καὶ τὸ ἑλληνικὸν στοιχεῖον δι' ὀλοσχεροῦς ἐξοντώσεως, ἂν μὴ λάβῃ ταχέως νέον αἷμα, νέα στοιχεῖα ζωῆς καὶ ἐνεργείας. Ἡμεῖς νῦν ἀπέχομεν πολὺ τῶν μακεδονικῶν χωρῶν, βιοῦσι δὲ, ἀπ' ἐναντίας, ἐν αὐταῖς καὶ ἐκάστην οἱ ἐχθροὶ ἡμῶν, διὰ τῶν σιδηροδρόμων κατερχόμενοι, διερχόμενοι, ἀναμειγνύμενοι, συναλλασσόμενοι καὶ πολυτρόπως ἐπηρεάζοντες τοὺς μακεδονικοὺς πληθυσμούς. Κατὰ τῶν ἀκατάσχετων δὲ τοῦτων ἐχθρῶν ἐπιδράσεων ἐν μόνον ὑπολείπεται ἡμῖν ἡσυχία ἀποτελεσματικῆς ἀντιδράσεως, ἢ ἀπ' Ἀθηνῶν εἰσαχθεῖσιν σιδηροδρομικὴ γραμμὴ, καὶ ἡ ἐπέκτασις αὐτῆς ἐπὶ τῆς μακεδονικῆς μεγαλοπόλεως. Τὴν γραμμὴν δὲ πᾶν τὴν ἀνάγκη νὰ κατασκευάσωμεν ὡς τάχιστα, εἰς ἀνανδρήποτε ὑποβαλλόμενοι θυσιάν. Ἐκτὸς τῶν ἀνεκτικῶν στρατηγικῶν καὶ ἐμπορικῶν πλεονεκτημάτων, ἡ Ἑλλὰς διὰ τῆς γραμμῆς ταύτης θὰ ἐφελκῇ εἰς ἐαυτὴν τὴν μεγίστην ἀρτηρίαν τοῦ διεθνούς ἐμπορίου, καὶ τὴν ἐξοχωτάτην τῆς διεθνούς συγκοινωνίας ὁδόν, θὰ μεταγγίρῃ δὲ εἰς τὴν Μακεδονίαν νέαν ἑλληνικὰ ζώπυρα, νέον αἷμα ἑλληνικόν, ἀναδεικνύουσα ὑπέρτονον τὴν γλῶσσαν καὶ τὰ γράμματα, τὸν πολιτισμὸν καὶ τὴν εὐημερίαν τοῦ ἑλληνικοῦ στοιχείου διὰ τῆς ταχίστης συγκοινωνίας, τῶν βιοποριστικῶν μεταναστάσεων καὶ τῶν ἐμπορικῶν ἐπιχειρήσεων.

Περὶ τοῦ ὑπὸ τὸν Ἀρειὸν Πάγον ἀρχαίου ναοῦ Διονυσίου τοῦ Ἀρεόπαγίτου.

Κύριε Συντάκτα τοῦ «Αἰῶνος».

Ἐν ταῖς ὑπ' ἀριθμὸν 5,082 καὶ 5,096 φύλλοις τῆς ὑμετέρας ἐφημερίδος καταχωρίσθησαν δύο διατριβαὶ ἀναφερόμεναι ἢ μὲν εἰς τὰ κατὰ τὴν πολιορκίαν καὶ ἄλωσιν τῆς Ἀκροπόλεως ὑπὸ τῶν Βενετῶν, ἢ δὲ εἰς τὴν μετ' αὐτῆν γενομένην δοξολογίαν τῶν Βενετῶν ἐπὶ τῇ ἁλώσει (1687). Μὴ τοιμήσας νὰ ζητήσω τὴν ἐν τῇ «Αἰῶνι» δημοσίευσιν ἀναίρεσιν τῶν ἀνελήθως, κατ' ἐμὲ, ἐχόντων τῆς πρώτης διατριβῆς «Ἡ ἀπορροή ἡμερῶν», ἐστερημένος δὲ φιλοξένου ἄλλοθι χώρου, ἀνέβαλον τὸν περὶ αὐτῆς λόγον διὰ τὴν περὶ τῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὸν 17 αἰῶνα προσεχῶς ἐκδοθησομένην πραγματείαν μου. Ὅμως δὲ καὶ ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν περὶ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀγίου Διονυσίου διατριβὴν τοῦ κ. Γ. Λαμπάκη δημοσιεύσατε, παρακαλῶ, ἐν τῇ συνήθει ἀπορροσίστῳ φιλοζενίᾳ τοῦ «Αἰῶνος» τάδε:

Ἐν τῇ περὶ τῆς ἐρημώσεως τῶν Ἀθηνῶν διατριβῇ μου ἔγραψον: «ἐν τῇ ὑπὸ τὸν βράχον τοῦ Ἀρειοῦ Πάγου ἀρχιεπισκοπικῇ ναφῇ τοῦ Ἀγίου Διονυσίου ὁ προηγηθεὶς «μετὰ πάντων τῶν ἄξιωματικῶν ἐτέλεσε πομπὴν λειτουργίαν» καὶ καταπύρω, «περὶ τῶν καθολικῶν» δὲν εἶναι γνωστὸν ἐκ τίνος ναοῦ διώξαντες τοὺς ὀρθοδόξους ἐξεκκλησάζον αὐτοὺς, πιθανὸν δ' ὅμως νὰ εἶχον τὸν «ναὸν τοῦ Ἀγίου Διονυσίου». Ὁ κ. Γ. Λαμπάκης, ἀναδεχόμενος τὴν ἀπόδειξιν τοῦ σφραγιστοῦ τῆς περὶ τελεσεως τῆς δοξολογίας ἐν τῇ Ἀγίᾳ Διονυσίῳ γνώμῃ μου «χάρις ἱστορικῆς ἀληθείας», ἐκ ζήλου ἐπαίνου ἀξίου φιλοπόνως συνήγαγε τὰς μαρτυρίας τοῦ La Guilletiere, τῶν Spon καὶ Weller, τοῦ Σουρμελῆ, τοῦ Πιττάκη καὶ ἄλλων, καὶ ὡς ἀπὸ τοῦ Ἀγίου Διονυσίου αἰεὶ τῶν

«μεγαλοπρεπῶν καὶ ὁραίων» χριστιανικῶν ναῶν τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν «εἶχε κρημνισθῇ» πρὸ 35 ἐτῶν ὑπὸ σεισμοῦ, γενομένου τῷ 1651. καὶ ὅτι ἡ ἐπὶ τῇ νίκῃ δοξολογία τῶν Βενετῶν ἐτελέσθη «ἐν μιᾷ τῶν πρώτων» καὶ καλλίστων ἐκκλησιῶν τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, «ἣν ΜΕΤΩΝΟΜΑΣΑΝ καὶ ΑΦΙΕΡΩΣΑΝ εἰς τὸν Ἅγιον Διονύσιον τὸν Ἀρεόπαγίτην, ἥτις ἴσως ἦν ἡ τότε Μητρόπολις τοῦ Ἀγίου Παντελεήμονος, ἥς τὸ ὄνομα «ἐπανεφέρον» πιθανῶς πάλιν εἰς κατεκοί μετὰ τὴν τῶν «Βενετῶν ἐκ τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν ἀναχώρησιν».

Ἐκ τούτων τῶν ἀποφθεγμάτων τὸ μόνον, ὑπερπειθόμενοι τῇ τοῦ Spon μαρτυρίᾳ παραδεχόμεθα, εἶναι, ὅτι ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἀγίου Διονυσίου ἦν ἐρημιζμένη πῶς ἄλλ' ὅμως κατὰ τὰ λοιπὰ ἐπιτραπήτω ἡμῖν νὰ διαφωνήσωμεν. Καὶ

Α') Κατὰ τὸν κ. Γ. Λαμπάκη ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἀγίου Διονυσίου ἦν «εἰς τῶν μεγαλοπρεπῶν καὶ ὁραίων χριστιανικῶν ναῶν τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν», ἀλλὰ κατὰ τὸν La Guilletiere, τὸν ἐξοχωτάτον μαρτυρὰ τῆς ὅλης διατριβῆς τοῦ κ. Λαμπάκη, ἦν «μικρὸς τις ναός». Ἡμεῖς, καίτοι ἀπιστοῦμεν πρὸς τὸν διαβεβαιωθέντα ἐπὶ ψευδολογίας La Guilletiere, ἀπεδεχόμεθα τὴν μαρτυρίαν αὐτοῦ, διότι δὲν ὑπάρχει ἄλλου τινὸς περιηγητοῦ περὶ τῆς μεγαλοπρεπειᾶς κλπ. Κατ' ἀκολουθίαν

Β') Τὸ ἐκκλησιδίου τοῦ Ἀγίου Διονυσίου ἀδύνατον νὰ ἔκείτο, ὅπου τὰ μεγαλοπρεπῆ ἐρείπια τὰ ὑπὸ τὴν ΒΑ. γωνίαν τοῦ Ἀρειοῦ Πάγου, παρὰ τὸ σπήλαιον τῶν Σεμνῶν Θεῶν, ὡς φρονεῖ ὁ κ. Λαμπάκης, διότι κατὰ τὰς μαρτυρίας τῶν κατ' ἐκεῖνο τῆς πόλεως οἰκούντων Σταμάτη Ἀγιοδασκίη καὶ Μήτηρον Κρίτση, γερακιτάτου Ἀθηναίου, τοῦ ἱερέως τῆς Βλασσαροῦς Παπα-Σταμάτη, καὶ τῶν λοιπῶν κατ' ἐκεῖνο τῆς πόλεως οἰκούντων ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἀγίου Διονυσίου, ἂν ὑπῆρξεν, ἴδρυτο ὑπὸ τὸν ἐν τῷ βράχῳ τοῦ Ἀρειοῦ Πάγου λεγόμενον σταυρὸν καὶ αὐτοὶ δὲ ἀκούουσιν ἀπὸ τοῦ σημερινοῦ σοφοῦς, ὅτι ΒΑ. τοῦ Ἀρειοῦ Πάγου ἦτο «Ἅγιος Διονύσιος ὁ Ἀργοπορίτης» (sic). Καὶ ἡ μαρτυρία αὐτῶν πιστεύομεν, ὅτι εἶναι δικαίᾳ ἀναμφιδόλως ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἀγίου ἔκείτο παρὰ τὸν Ἀρειὸν Πάγον (περὶ S. Felice Pianta etc. M. - Verneda εἰκὼν τῶν Ἀθηνῶν παρὰ Fanelli σελ. 113 σελ. κατὰ τὸν Ἀρειὸν Πάγον: Vescovado ὁ chiesa di S. Domenico (ἢ Dionysio), πιθανὸν ὅμως νὰ ἦν ἱδρυμένος ὅπου, σήμερον, ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος καὶ διότι ἡ ἐκκλησία αὕτη πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως ἦν κατερημιζμένη καὶ εἶναι μικρὰ καὶ διότι καίτοι μεταξὺ Πυκνῆς καὶ Θεσείου. Διότι κατὰ τὸν Spon «ἐν μέσῳ τοῦ Ἀρειοῦ Πάγου καὶ τοῦ ναοῦ τοῦ Θεσείου ὑπάρχει ἐκκλησία ἐρειπωμένη τοῦ Ἀγίου Διονυσίου τοῦ Ἀρεόπαγίτου» (Spon II., 153). Ἀλλ' ὁ Ἀρειὸς Πάγος ὑπὸ τῶν περιηγητῶν τότε ἐτίθετο, ὅπου, σήμερον, κοινῶς εἶναι παραδεχόμενον, ὅτι εἶναι ἡ ΠΥΚΝΗ. Τῆς μεταξὺ δὲ τῆς Πυκνῆς καὶ τοῦ Θεσείου εὐθείας τὰ μὲν ΒΑ. τοῦ Ἀρειοῦ Πάγου ἐρείπια ἐκκλησίας, τὰ ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Λαμπάκη περιγραφέντα ὡς τοῦ Ἀγίου Διονυσίου, σφραγίσανται, πλησιάζει δ' ὁποσδήποτε ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος. (Spon II., 152 καὶ, πίναξ Ἀθηνῶν σελ. 210, ὁποῦναρ πίναξ ἀρ. 20 Areopage—Coronelli. Description géographique et historique de la Morée II. 94.—Verneda: Prospeto di Athene V. Tempio di Marte.—S. Felice Pianta d'Attene 9 Areopago intagliato nel rocco, 10 Tempio di Marte).

Γ') Κατὰ τὸν Guilletiere, ἐν μέσῳ τῶν ἐρειπίων τοῦ ἐκκλησιδίου «ἐτελείτο ἡ λειτουργία κατὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ Ἀγίου». Τοῦτο ὁ κ. Λαμπάκης ἀποδέχεται γράφων «καίτοι ἡ ἐκκλησία αὕτη ἦν κατεστραμμένη, οὐχ «ἤπτον κατ' ἔτος εἰς τὴν ἐορτὴν τοῦ Ἀγίου οἱ χριστιανοὶ Ἀθηναῖοι ἐτέλουν ἐκεῖ, ἐν μέσῳ τῶν ἐρειπίων, τὴν «θεῖαν λειτουργίαν». Ἀλλ' οὕτως ἡδύνατο βεβαίως νὰ ἀναίρεσιν αὐτό, ἀφοῦ καὶ σήμερον ἐπὶ ἐν μέσῳ τῶν ἐρειπίων τοῦ Ἀγίου Ἀνδρέου καὶ τῆς Ὑπαπαντῆς ἐν Ἀθηναῖς τελοῦνται ἱεουργίαι. Λοιπὸν τοῦ πράγματος οὕτως ἔχοντος καὶ σήμερον καὶ τότε τίς αἰτία, ἀγνωστος ἡμῖν, ἤθελε κωλύει τοὺς κατακτητὰς ἐν τῷ αὐτῷ ἐρημιζμένῳ ναφῇ τοῦ πολιορκητοῦ Ἀγίου τῆς κατακτηθείσης πόλεως ν' ἀναπέμψωσι τὴν εὐχαριστήριον δοξολογίαν διὰ τὴν τόσῃ εὐθνήν νίκην, ἀφοῦ μάλιστα κατὰ τὴν ἡμέραν περίπου τῆς ἐορτῆς τοῦ Ἀγίου Διονυσίου, κατὰ τοὺς δυτικούς, εἰσῆλθον εἰς τὴν ἀλούσαν Ἀκρόπολιν; Διότι

Δ') Ὁ Μωροζίνης ἐγένετο ὀριστικῶς κύριος τῆς Ἀκροπόλεως καὶ εἰσέγαγε φρουρὰν Βενετικὴν καὶ κατέστησε φρούραρχον τὸν Θωμᾶν Πομπήιον μετὰ τὴν 5 Ὀκτωβρίου (ν. ε.) 1687. Τὸ δὲ ὑπὸ τοῦ Σουρμελῆ (Κατάστασις συνοπτικὴ τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν 1842 σελ. 55) γραφέν, ὅτι ἡ κατάληψις ἐγένετο τῇ τετάρτῃ Ὀκτωβρίου, καὶ ἐν τῇ ἐπιμέτρῳ τῆς περὶ Καταλάνων συγγραφῆς τοῦ κ. Σταματιάδου ἐπαναλαμβάνομεν (σελ. 279) εἶναι παντάπασιν ἀνέλθους. Καὶ ὁ Σουρμελῆς καὶ τὸ λεγόμενον ἀνέκδοτον χειρόγραφον τοῦ ἐπιμέτρου τῆς περὶ τῶν Καταλάνων συγγραφῆς ἐπιπλάτως καὶ ἀνεπιστάτως μεταρράσαν τὸ πρᾶγμα ἐν

το Fanelli (Athene, Attica σελ. 309, 665). 'Εξ αὐ-
τοῦ, γράφοντες, ὅτι τῇ 4 'Οκτωβρίου οἱ Τούρκοι ἐξε-
κένωσαν τὴν 'Ακρόπολιν, παρέλαβον οἱ ἡμέτεροι ἀκρί-
τως, ἐλαφρόνησαν δὲ νὰ μετατρέψωσι τὴν χρονολογίαν
εἰς τὴν ἡμετέραν παλαιάν, ἀλλ' 'Ελλήνες τὸ 'Ιου-
λιανὸν ἡμερολόγιον ἔχοντες καὶ δι' 'Ελλήνας γράφοντες
ἐτήρησαν τὴν χρονολογίαν τοῦ Γρηγοριανοῦ ἡμερολογίου
τοῦ δυτικοῦ συγγραφέως Fanelli, γράψαντες 4 'Οκτω-
βρίου ἀντὶ 22 ἢ 24 Σεπτεμβρίου.

Πλὴν δὲ τούτου καὶ ἡ περὶ τῆς 4 'Οκτωβρίου ν. ε.
μαρτυρία τοῦ Βενετοῦ δικηγόρου Fanelli εἶναι ἀσύστα-
τος ὁλος· διότι ὁ ἀνὴρ οὗτε κατὰ τὴν πολιτορικὴν τῆς
'Ακροπόλεως παρόντι ἐνθάδε οὗτε ἔπειτα ἐπεσκέψατο
τὰς 'Αθήνας, ἀλλ' ἐν τῇ μετὰ τριακοντάετιαν ὄλυν
(1707) ἐκδοθέντι συγγραμμάτι αὐτοῦ περὶ μὲν τῶν ἀρ-
χαίων μνημείων ἀντιγράφει, τὰ πολλὰ ἀμαθῶς, τὰς πα-
λαιότερας συγγραφὰς τοῦ Μουρούσιου, τοῦ Spon καὶ
Weller καὶ ἄλλων καὶ τὰ ὑπομνήματα τῶν πινάκων
τοῦ Βενέδα καὶ τοῦ S. Felice, ὅσον δ' ἀφορᾷ εἰς τὴν
πολιτορικὴν καὶ ἄλλωσιν τῆς 'Ακροπόλεως δὲν ἐγνώριζε
δυστυχῶς νὰ ὠφεληθῇ ἐκ τῶν ἀνδρῶν τῶν ἡλικιωτῶν
τὸν πρῶτον καὶ ἐκ τῶν ἐν τῇ ἰδίᾳ πατρίδι ἀρχαίων
διὸ τὰ ὑπ' αὐτοῦ μαρτυρούμενα δὲν πρέπει νὰ νομιζόνται
ἀνεξέλεγκτον ἔχοντα κύρος. Κατὰ τὰ 'Αρχαία τῆς Βενε-
τίας καὶ τὴν ἐξ 'Αθηνῶν ἐπιστολὴν τῆς 'Αννης 'Ακκερ-
γελμ (18 'Οκτωβρίου 1687 ν. ε. παρὰ Laborde II, 148
καὶ 277) οἱ Τούρκοι μετὰ ὁκτὼ ἡμερῶν ἀντίστασιν καὶ μετὰ
τὸν θάνατον τοῦ Πασσά, τῇ 29 Σεπτεμβρίου ν. ε. ν.
ὑψώσαν λευκὴν σημαίαν καὶ ἀπέστειλαν πρέσβεις πρὸς
τὸν Μωροζίνη, μετ' οὗ συνέθεντο μετὰ πάροδον πέντε
ἡμερῶν, δηλαδὴ τῇ 5 'Οκτωβρίου, νὰ ἐξέλθωσιν ἔχον-
τες τὰς οἰκογενείας αὐτῶν καὶ τῶν σευδῶν ὅσα ἡδύ-
ναντο νὰ φέρωσι. Τὰ αὐτὰ ἀρχαία μαρτυροῦσιν, ὅτι «οἱ
'Αἰετοὶ ἐπεβίβασθησαν τῇ ἑσπέρᾳ τῆς 5 (Ὁκτωβρίου ν. ε.)
'«τρισχίλιοι περίπου» (Laborde II, 159). 'Αν δ' ὑποθέ-
σωμεν, ὅτι οἱ τρισχίλιοι οὗτοι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἐπι-
βιβασθῶσιν ἐν μιᾷ ἑσπέρᾳ, ὅτι οἱ κατακτητὰι δὲν ἔσπου-
σαν δρόμῳ ἀμέσως τῇ ὑστεραίᾳ εἰς δοξολογίας, ἀλλ'
ὅτι ὠφείλον πρῶτον νὰ τάξωσι τὴν φρουρὰν τῆς 'Ακρο-
πόλεως καὶ τὸν φρουράρχον, ὃν ἀπαραίτητον καὶ οὐδε-
μιᾷς μελήσεως ἔργον ἦν ἡ ταφὴ τριακοσίων πτωμάτων,
ἄτινα σεσηπότεα ἐκάλυπτον τὸν βράχον ἀπὸ τῆς ἡμέρας
τῆς ἐκρήξεως, καὶ δεύτερον νὰ κατασταθῶσιν αὐτοὶ ἐν
τῇ πόλει καὶ ν' ἀσφαλισθῶσι κατὰ τῶν ἐπιδρομῶν τοῦ
Σαρακέρη τῶν Θηβῶν, τότε θέλομεν πλησιάζει τῇ 9
'Οκτωβρίου (ν. ε.) ἡμέρᾳ, κατὰ τοὺς δυτικούς, τῆς ἐορ-
τῆς τοῦ πολιούχου τῶν 'Αθηνῶν 'Αγίου Διονυσίου τοῦ
'Αρεοπαγίτου. Ὑπὲρ τῆς ἡμέρας ταύτης συνηγορεῖ καὶ
τις παρὰ Bulfin (Lettere memorabili etc. σελ. 83) ἐπι-
στολὴ, καθ' ἣν ἡ 'Ακρόπολις «ἐν δέκα ὁκτὼ ἡμέραις
ἔπεσαν εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἡμετέρων (Βενετῶν)». Δε-
κάτῃ ὁγδόῃ δὲ ἡμέρᾳ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς πολιτορίας
(21 Σεπτεμβρίου ν. ε.) εἶναι ἡ ὁγδόη 'Οκτωβρίου ν. ε.,
ἡ ἐπινοῶσα δὲ τῆς εἰς χεῖρας τῶν Βενετῶν παραδόσεως
εἶναι ἡ 9 'Οκτωβρίου, καθ' ἣν ἤγετο, κατὰ τοὺς κατα-
κτητὰς, ἡ ἐορτὴ τοῦ 'Αγίου Διονυσίου τοῦ 'Αρεοπα-
γίτου, ἐν τῇ νὰφ τοῦ ὁποῦ πικανῶς, καίτοι ἦν ἐρη-
νικῶς, ἐτέλεσαν τὴν εὐχαριστήριον ἐπὶ τῇ αἰρέσει
δοξολογίας.

Ε' 'Ο κ. Γ. Λαμπάκης πολὺ, φαίνεται, πιστεύει τῇ
Guilietiere καὶ τοῖς ὑπὸ τοῦ Πιττάκη ἐκδοθεῖσι χειρο-
γράφοις, ἀγνοῶν ὅσως τὴν περὶ αὐτῶν ἀμφοτέρων κρίσιν
τῶν ἀσχοληθέντων περὶ αὐτούς. 'Ο Guilietiere αὐτὸς
ὁμολογεῖ, ὅτι πέντε μόνον ἡμέρας διέτριψεν ἐν 'Αθήναις,
καθ' ἃς ἀδύνατον νὰ ἐπισκερθεῖ τις μετ' ἐπιστάσεις
καὶ ἐκθέσῃ ἐπισταμένως, ὅσα ἀνέβη. Ὁμολογούμενον δὲ
ὡσαύτως, εἶναι, ὅτι καὶ ἡ εἰς 'Αθήνας φοιτήσις τοῦ
ἀνδρὸς εἶναι ἀνάληθης, διότι οὐδέποτε ὁ μακαρίτης ἐπα-
τήσε τοὺς πόδας αὐτοῦ ἐνθάδε, τὴν ὕλην δὲ τοῦ συγγραμμά-
τος αὐτοῦ ἔλαβε παρὰ τῶν ἐν 'Αθήναις διατριψάντων
πρότερον καὶ εἰς Γαλλίαν εἰτα μεταβάντων ἱερῶν Βαρ-
νάβα, Λουδοβίκου, Πέτρου-Φραγκίσκου καὶ Σίμωνος.
Τὴν ἑλλειψιν δὲ αὐτοψίας, ὡς ἀπέδειξεν ὁ Spon (παρὰ
Laborde II, 28 καὶ) καὶ παρεδέξαντο οἱ μεταγενέστεροι,
καὶ τὴν ἀγνοίαν, ἣς ἔνεκα καὶ ὁ ἴδιος δὲν εἰζέυρει τί
λέγει περὶ Προπυλαίων, Παρθενῶνος, Ναοῦ 'Αθηνᾶς, Νί-
κης, Λυκαίου, Πυκνῶς, Μουσείου, 'Αρείου Πάγου, 'Αγο-
ρᾶς κλπ. καὶ τῆς θέσεως αὐτῶν, τὴν ἑλλειψιν, λέ-
γων, αὐτοψίας καὶ τῶν ἀγνοίαν, ὁ διδάσκαλος συγγραφεύς,
ὁ ὡς Guillet de Saint-Georges καὶ Guillet de la Guille-
tiere παριστάμενος, προσεπάθησε ν' ἀναπληρώσῃ δι'
ἀνεκδότων, ὅποια τὸ περὶ τῆς 'Αθίδος Σουλτάνας Βα-
σιλικῆς, τὸ περὶ ἐπιθέσεως τῆς χειρὸς τῶν ὀρκιζομένων
'Αθηναίων «ἐπὶ τοῦ ἰζ' κεφαλαίου τῶν Πράξεων τῶν
'Αποστόλων, ἐνθα ἀναφέρονται τὰ περὶ τοῦ Παύλου
'«καὶ τοῦ ἱεροῦ Διονυσίου», καὶ δι' ἄλλων ψευδολογιῶν ἐν
τῇ πολυβυβλίᾳ συγγραμμάτι αὐτοῦ, περὶ οὗ ὁ Beulé
λέγει, ὅτι «ἡ μόνη ἀξία αὐτοῦ εἶναι ποιά τις ζωηρότης
'«καὶ δαψίλειαν ἀνεκδότων καὶ ψευδολογιῶν,» «ἐν τῇς ποι-
«λήσεως τῶν ὁποίων ἐνεθαρρύνθη εἰς ἐξοκολούθησιν τοῦ
'«ἔργου», προσετίθησιν ὁ Σατωβριάνδος.

Προσέτι ἀγνοεῖ ὅσως ὁ κ. Γ. Λαμπάκης, ὅποσον διε-
βυβλήσαν ὡς πλαστὰ τὰ ὑπὸ τοῦ μακαρίτου Πιττάκη
δημοσιευθέντα χειρόγραφα, τὰ πολυβυβλῆτα μάλιστα
ἐκείνα 'Αναργύρια, τὰ καὶ ἐν 'Αρχαιολογικῇ ἐφημερίδι
τοῦ 1853 δημοσιευθέντα, δι' ὧν ἠπατήθη ὁ δεινὸς Φαλ-
μεράιερ καὶ ἐγένοντο μία τῶν αἰτιῶν νὰ ἠττηθῶσιν οἱ
συνήγοροι τῆς ἐκπλαρώσεως τῆς 'Ελλάδος. 'Εμβριθῆς
παρρητηρῆς εὐκόλως ἤθελεν ἐννοήσῃ τὸ πλαστὸν ἐκ
τῶν ἀσφαλειῶν καὶ τῶν ἀντικυρῶν εἰδήσεων. Π. γ.
ἐν τῇ σιγίλλειᾳ τοῦ πατριαρχοῦ 'Ιωαννικίου φέρεται, ὅτι

ὁ Δημήτριος Κολοκύνθης ἀποκατέστησε τὸν ναὸν (τῶν
'Αγίων 'Αναργύρων) καὶ ἀπασαν τὴν λοιπὴν αὐτοῦ πατρι-
κὴν κληρονομίαν μοναστηρίῳ γυναικείῳ κοινόβιῳ ('Αρχ.
ἐφ. 1853 σελ. 946). ἀλλ' ἐν ταῖς χειρογράφοις λέγε-
ται, ὅτι ἐπὶ τῶν πρώτων καὶ ὁ ἱερεὺς Δημήτριος Κολοκύν-
θης πορευθεὶς εἰς Κωνσταντινούπολιν ἔλαβε πατριαρχί-
κην ἀδειαν νὰ κατασκευάσῃ εἰς τὰς 'Αθήνας Μοναστή-
ριον τῶν 'Αγίων 'Αναργύρων, τὸ ὁποῖον «ὑστερον κατέ-
σκευασε κοινόβιον εἰς ὃ διέτριψαν ἄνδρες σοφοί», ὅπερ
πάλιν ἐν ὑποσημειώσει τοῦ Πιττάκη γίνεταί παρθενα-
γωγεῖον τῆς μονῆς τῶν 'Αγίων 'Αναργύρων. Ἡ αὐτὴ δὲ
ἐνοχὸς σύγχυσις ὑπάρχει καὶ ὅσον ἀφορᾷ εἰς χρονολο-
γίαν τινὰ· δηλαδὴ ἐν ὃ τὸ πατριαρχικὸν γράμμα ἐγρά-
φη τῇ 1651, ἐν τῇ χειρογράφῳ φέρεται ἔτος χιλι-
στον... σιστὸν πρῶτον (χιλιοστὸν διακοσιοστὸν πρῶτον
ἢ χιλιοστὸν τριακοσιοστὸν πρῶτον ἢ χιλιοστὸν τετρά-
κοσιοστὸν πρῶτον ἢ χιλιοστὸν πεντακοσιοστὸν πρῶτον
καὶ καθ' ἑξῆς), ἐν δὲ τῇ ὑποσημειώσει λέγει ὁ Πιττά-
κης, «ὅτι εἶναι τὸ ἔτος 1626 ἐξάχεται (3) καὶ ἀπὸ τὸ
πατριαρχικὸν τοῦ 'Ιωαννικίου ἔγγραφο, εἰς ὃ φαίνεται
τὸ ἔτος κάλλιστα» τὸ πατριαρχικὸν δὲ ἔγγραφο οὐδε-
μίαν ἔχει ἄλλην χρονολογίαν ἢ τὴν τῆς ἐκδόσεως αὐ-
τοῦ 1651 'Ιουλίου 17 ἰνδ. δ'.

Προσεκτικὸς ἀναγνώστης ἤθελεν ὡσαύτως πεισθῇ, ὅτι
τὸ ἐν τῇ ἐπιμέτρῳ τῆς περὶ Καταλανῶν συγγραφῆς κα-
ταχωρισθὲν χειρόγραφον εἶναι καταδύλως πλαστὸν. Τὸ
ἔργον τοῦτο, οὗ ὁ τεχνίτης λέγει «τοῦ κυρίου Μπενάλδῃ,
τοῦ ὁποῦ ἀγνοοῦμεν τὸ κύριον ὄνομα» (οἱ Καταλανοὶ
σελ. 269), ἐν ᾧ κατωτέρω ὀνομαζέται ὑπὸ τοῦ ἰδίου
'Αργυρῶς Μπενάλδῃς (σελ. 278), τὸ ἔργον, λέγομεν,
τοῦτο εἶναι εἰλημμένον οὐ μόνον «ἀπὸ ἐκείνου, ὅπου διη-
γεῖται ὁ μουσιῦ Spon, περιηγητῆς Γάλλος (Καταλ.
σελ. 268), ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ἄλλους περιηγητὰς, καὶ δὴ
καθ' ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν πολιτορικὴν καὶ ἄλλωσιν τῶν
'Αθηνῶν ὑπὸ τῶν Βενετῶν κτλ. ἀπὸ τοῦ συγγραμμάτος
τοῦ Fanelli ἐνίοτε κατὰ λέξιν (Athene Attica σελ. 309,
662, καὶ 664 σελ. 310, 670 καὶ 674 - σελ. 311, 675,
676 καὶ 680. Παράβαλε Καταλ. σελ. 280 «ἡ ἐπώδυ-
νος αὕτη ἀναχώρησις» καὶ Fanelli σελ. 311, 676
'«L'addolorata partenza»).

Λοιπὸν κατὰ ταῦτα ἀγνωστον πότε ἐκρημίσθη ὁ
ναὸς τοῦ 'Αγίου Διονυσίου ὑπὸ σεισμοῦ, ἂν ἐκρημίσθη
ὑπὸ σεισμοῦ, καὶ εὐγνωμόνως θὰ ἐμνημόνευμεν πόθεν καὶ
πῶς ὁ κ. Γ. Λαμπάκης ἐξήγαγεν, ὅτι ὁ σεισμός ἐγέ-
νητο τῇ 1 'Ιουνίου τοῦ 1651. Ἐγράψαμεν δὲ τὸ περὶ
τῆς ἀναξιοπιστίας τῶν δύο τούτων συγγραφέων, καὶ
μάλιστα τοῦ δευτέρου, κεφάλαιον τοῦτο (ε'), διότι θὰ
εἰσαχθῶμεν εὐχερέστερον εἰς τὸ ἐπόμενον.

Γ' 'Ο Σουρμελῆς (Κατάστασις συνοπτικὴ κτλ. σελ.
55) λέγει: «'Ο Μωροζίνης, οἱ περὶ αὐτὸν ἀξιωματικοὶ
καὶ οἱ 'Αθηναῖοι πληρεῖς χαρῆς διὰ τὴν ἐλευθέρωσιν
τῶν 'Αθηνῶν, ἐδοξολόγησαν τὸν Θεόν, μετονομάσαντες
τὴν καλητέραν 'Εκκλησίαν τῆς πόλεως εἰς τὸν ἅγιον
Διονύσιον τὸν 'Αρεοπαγίτην, ὡς γενομένης τῆς συνή-
κης, καθ' ἣν ἡμέραν ἐορτάζει ὁ ἅγιος». Καὶ τὸ ἐν τῇ
ἐπιμέτρῳ τῶν Καταλανῶν χειρόγραφον ταῦτά ἐπανα-
λαμβάνει, τὰ κατωτέρω παρατιθέμενα ὑφ' ἡμῶν. 'Αμ-
φότεροι αἱ περιοπαί αὗται ἔχουσιν ἐπιτυχῶς μεταφρα-
σθῇ, ἡ τοῦ Πιττάκη μάλιστα σχεδὸν κατὰ λέξιν, ἐκ
τῆς ἀτυχῆς εἰδήσεως τοῦ Fanelli, γράψαντος ταδε (At-
tene Attica σελ. 310, 669) «LA PRIMA CHIESA resto
DEDICATA al Santo Vescovo Dionisio Areopagita, nella
quale furono celebrati li divini officii con l'intervento
del Capitano Generale, ... dallo seguito d'OFFICIALI, quali
resero le dovute gratie all'Altissimo per l'ottenuta con-
quista». Ἀλλὰ παραβάλαμεν ἀμφοτέρως τὰς περιοπάς:

Οἱ Καταλανοὶ σελ. 279.	Fanelli σελ. 310, 669
«'Ο Μωροζίνης ἐκέλευσε νὰ ἈΦΙ- ΕΡΩΘΗ ἡ ΠΡΩΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ἈΦΙΕΡΩΘῇ εἰς τὸν ἅγιον ἐπι- σκοπον Διονύσιον τὸν 'Αρεοπαγίτην, ἐν ᾧ συνεβλήθησαν τοῦ ἀρχιστρατήγου Παντῶν αὐτοῦ τε καὶ τῶν ἄλλων (Μωροζίνης) καὶ τῆς ἀπολοῦθης ΤΩΝ ΟΦΦΙΚΙΑΛΙΩΝ, ἐγένετο λειτουργία καὶ ἀνεπέμψθησαν οὐλολογίαι καὶ εὐχαρισταὶ πρὸς τὸν Θεόν διὰ τὴν ἀπύκνησιν τῆς πόλεως.»	«Ἡ ΠΡΩΤΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ἈΦΙΕΡΩΘΗ εἰς τὸν ἅγιον ἐπι- σκοπον Διονύσιον τὸν 'Αρεοπαγίτην, ἐν ᾧ συνεβλήθησαν τοῦ ἀρχιστρατήγου (Μωροζίνης) καὶ τῆς ἀπολοῦθης ΤΩΝ ΟΦΦΙΚΙΑΛΙΩΝ ἐγένετο λειτουργία καὶ ἀνεπέμψθησαν οὐλολογίαι καὶ εὐχαρισταὶ πρὸς τὸν Θεόν διὰ τὴν ἐπιτυχὴν κατάκτησιν (τῆς πόλεως).»

Πᾶσα οἷου δὴποτε σχολίου προσθήκη εἶναι περιττή.
Πλὴν δὲ τούτου παρατηροῦμεν τὰ ἑξῆς. Οἱ Βενετοὶ
εἶχον ἔλθει εἰς 'Αθήνας ὡς ἐλευθερωτὰι τῶν 'Ελλήνων
ἀπὸ τῶν Τούρκων, τῶν Χριστιανῶν ἀπὸ τῶν Μουσουλ-
μάνων· ἀλλ' ὅμως ἤθελεν εἶναι ἔργον ἀκόλουθον ταῖς
ἐπαγγελίαις, μολὶς ἐλόντες τὴν 'Ακρόπολιν καὶ ἐξελά-
σαντες τοὺς Μωαμεθανούς, νὰ ἀρπάσωσι τὴν πρώτην
'Εκκλησίαν ἀπὸ τῶν ὀρθοδόξων καὶ νὰ μεταβάλωσιν
αὐτὴν εἰς ἰδίαν οἱ καθολικοὶ Βενετοὶ διὰ νὰ τελῶσι τὰ
ἐαυτῶν θρησκευτικὰ καθήκοντα;

Οἱ κατακτητὰι τοὺς Τούρκους ἐξελάσαντες καὶ κύριοι
τῆς 'Ακροπόλεως γενόμενοι ὡς εὐσεβεῖς Χριστιανοὶ ἐξή-
τησαν τόπους λατοείας πρὸς τὸν Θεόν. Καὶ ἀληθὲς
μὲν εἶναι, ὅτι ἐν 'Αθήναις καὶ τοῖς πέριξ ὑπῆρχον δια-
κόσιοι περίπου ναοί, ἀλλ' οἱ πλείστοι αὐτῶν ἦσαν μι-
κροί, ἀνεπιτήδεοι διὰ νὰ ἐκκλησιαζώσιν ἐν αὐτοῖς τὰ
πικρὰ τάγματα τῶν κατακτητῶν. Πρὸς δὲ τούτῳ, ὡς
ἀνωτέρω εἵπομεν, δὲν ἤθελεν εἶναι ἔργον ἀκόλουθον ταῖς
περὶ ἀπελευθερώσεως τῶν Χριστιανῶν ἀπὸ τῶν ἀπίστων
ἐπαγγελίαις τῶν κατακτητῶν νὰ μεταβάλωσιν οὗτοι
τὰς ἐκκλησίας τῶν ὀρθοδόξων εἰς ναοὺς αἱρετικῶν, δια-
μαρτυρομένων ἢ καθολικῶν, συνεχίζοντες τὸ πρᾶξιμό-
πημα τῶν Τούρκων μεταβαλόντων τὰς ἐκκλησίας τοῦ
Χριστοῦ εἰς τζαμιά. Τὸ τοιοῦτον ἀπέφυγον οἱ πολιτι-
κῶτατοι Βενετοὶ καὶ ὁ στρατηγὸς αὐτῶν, ὁ περινούστα-
τος Μωροζίνης, ὅσον ἡδύναντο.

Λέγομεν «ὅσον ἡδύναντο» διότι ἐν ἐκκλησίᾳ τῇ
καὶ μόνον ταύτῃ, τῇ παρὰ τὸν σταθμὸν τοῦ αὐτοῦ ἱε-
ρου Περαιῶς ἐκκλησίᾳ τῶν Ταξιάρχων, τότε ἐξῆλ-
ταιχῶν κειμένη, ἐγκαθιδρύσαν τὴν φρουρὰν (S. Felice
Pianta d'Athene R. S. Arcangelo-Verneda Prospeto
di Athene. R. Chiesa greca ora Corpo di guardia).
Τοῦτο δ' ὅμως ἐγένετο δι' αἰτίαν στρατηγικὴν, ὅπως
κατεσκευάσαν καὶ τὰ τέσσαρα κατὰ τὸν ἐλαιῶνα ὀχυ-
ρώματα, διὰ νὰ ἦναι πρόχειροι εἰς ἀπόκρουσιν τῶν ἀπὸ
τῶν Θηβῶν ἐπιδρομῶν τῶν Τούρκων.

Ἄν δ' οἱ κατακτητὰι ἔκαμον χρῆσιν δημοσίων οἰκο-
δομημάτων ἐν 'Αθήναις, τοιαῦτα ἦσαν τῶν Τούρκων
τὰ τζαμιά, ὧν τινὰ μὲν μετέβαλον εἰς 'Εκκλησίας,
τινὰ δὲ καὶ εἰς χοροτολῶνας. Οὕτω τὸ τζαμὶ τῆς
κολωνᾶς, κείμενον ὅπου σήμερον ἡ κατὰ τὴν ὁδὸν
'Αδριανοῦ δημοτικὴ τῶν ἀρρένων σχολή, ἐπειδὴ περὶ
αὐτοῦ εἶχον στρατοπεδεύσει οἱ 'Αννοβερανοί, οἱ Σάξονες,
οἱ Βυρταμβέργιοι καὶ οἱ 'Εσσιοί (Verneda Pianta di
Acropolis, ὅπου πρὸς ἀνατολὰς σημεῖοι «Quartieri del
Regimento del Principe di Braunschweig-Laborde II, 161-
Schwencke Geschichte der Hannoverschen Truppen
in Griechenland 1685-1689 σελ. 152) ἐγένετο ἐκκλη-
σία τῶν Διαμαρτυρομένων, ἐγκαταστήσασα τῇ 19 'Οκτω-
βρίου ν. ε. 1687 καὶ διὰ λόγον τοῦ στρατιωτικοῦ τῶν
Λουθηρανῶν ἱερακήρυκος Beithmann (Schwencke σελ.
155—Pfister. Der Krieg von Morea in den Jahren
1687—1688 σελ. 104—Akkerjelm παρὰ Laborde II,
277 καὶ. —S. Felice. Pianta d'Athene V. Moschea ora
chiesa de Luterani-Verneda Prospeto di Athene M.
Moschea ora chiesa Luterana).

Ἄλλ' οἱ καθολικοὶ ποῦ ἐξεκκλησιαζόν;
Ἐν τῇ περὶ ἐρημώσεως τῶν 'Αθηνῶν διατριβῇ ἡμῶν
(σελ. 14 στήλη α') ἐγράψαμεν «περὶ τῶν καθολικῶν δὲν
εἶναι γνωστὸν ἐκ τίνος ναοῦ διώξαντες τοὺς ὀρθοδόξους
ἐξεκκλησιαζόν αὐτοί, πιθανὸν δ' ὅμως νὰ εἶχον τὸν τοῦ
'Αγίου Διονυσίου». Τοῦτο ὁμολογοῦμεν, ὅτι δὲν ἔχει ὀρ-
θῶς· δὴλα δὲ περιπέσομεν εἰς τὸ αὐτὸ καὶ ὁ κ. Γ. Λαμ-
πάκης σελ. 67. ὁ γράψας, ὅτι οἱ Βενετοὶ κατέλαβον
μὴν «τῶν πρώτων καὶ καλλίστων ἐκκλησιῶν τῆς πό-
λεως τῶν 'Αθηνῶν, ἣν μετωνόμασαν καὶ ἀφιέρω-
σαν εἰς τὸν ἅγιον Διονύσιον». Ἀλλ' ὅμως τὴν ἐσφαλ-
μένην γνώμην, ἣν ἡμεῖς ἐξηγέμεθα ἐν τῇ διατριβῇ,
διορθώμεν ἐν μέρει ἐν ταῖς σημειώσεσιν αὐτῆς ταύτης
τῆς διατριβῆς, γράφοντες «οἱ Δυτικοὶ πλὴν τοῦ 'Αγίου
Διονυσίου μετέβαλον εἰς ἐκκλησίαν καὶ τε παρὰ
τὴν ἐξόλην τῆς 'Αγορᾶς τζαμιά» ('Εξημώσεσι τῶν
'Αθηνῶν σελ. 22 στήλ. β' σημ. 67). Ἀλλ' εἰς τοῦτο,
φαίνεται δὲν προσέσχε δέοντως ὁ κ. Γ. Λαμπάκης.

Ἐν τῇ χώρῃ τῇ μετὰ τοῦ Ὁρολογίου τοῦ 'Ανδρο-
νίκου Κυρήστου καὶ τῆς στοᾶς τῆς 'Αθηνᾶς 'Αρχηγέτι-
δος ἴδοντο κατὰ τοὺς χρόνους τῆς ἀλώσεως δύο τζα-
μιά (S. Felice Pianta d'Athene O. Torre di Andro-
nico cires, P. Arco di Augusto, N. «Due Mosquée de
Turchi in città»). Ἐκ τούτων τὸ μὲν οἱ κατακτητὰι
μετέβαλον εἰς χοροτολῶνα, ἐπειδὴ δὲ οἱ Βενετοὶ μετὰ
τῶν λοιπῶν Ἰταλῶν κατηλύθησαν ὑπὸ τὸ βορειοδυτι-
κὸν καὶ τὸ δυτικὸν τῆς 'Ακροπόλεως (Schwencke σελ.
152 - Laborde II, 161), «μετέβαλον» τὸ ἕτερον εἰς ἐκ-
κλησίαν καθολικῶν (Verneda Prospeto di Athene N.
Moschea ora Manitjone di Foragi, O. Moschea ora
CHIESA CATHOLICA - Ἰερβλ. Laborde II, 179 «dans la
ville, d'anciens temples transformés d'abord en églises,
devenus depuis des mosquées, redevinrent des églises
catholiques»).

Τῶν δύο τούτων τζαμιῶν τὸ σήμερον χρῆσιμον δὲ ὡς
στρατιωτικὸν ἄρτοποιεῖον, ὡς δύναται τις νὰ κρίνῃ ἐκ
τοῦ χρώματος, ὅπερ ὁ χρόνος ἐπέχρωσεν αὐτό, εἶναι τὸ
παλαιότερον καὶ αὐτὸ θὰ ἦνε τὸ τζαμὶ τοῦ παζαρίου,
εἰς ὃ μετεβλήθη ὑπὸ τῶν κατακτητῶν τὰς 'Αθήνας
Τούρκων ἢ ἀρχαία Μητρόπολις (Spon II, 138 «La Mos-
quée qu'on voit dans cette rue du Bazar étoit autre-
fois l'Eglise Metropolitaine de Grecs»). Θὰ παρεδεδό-
μεθα δὲ, ὅτι τοῦτο, ὡς εὐρυχωρότερον καὶ μεγαλοπρε-
πέστερον ἐγένετο ἐκκλησία τῶν καθολικῶν, ἡ δὲ σήμε-
ρον παλαιὰ δυτικὴ ἐκκλησία ἡ τὸ πλῆθος αὐτῆς τζαμὶ
ἐγένετο χοροτολῶν, ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ τῶν 'Αθηνῶν εἰ-
κὼν τοῦ Βενέδα ἐν ἀμφιβολίᾳ ἔχει ἡμᾶς, ἂν μὴ πείθῃ περὶ
τοῦ ἐναντίου (Verneda Prospeto d'Athene N καὶ O).

Συμπέρασμα

Α' 'Ο ναῖσκος τοῦ 'Αγίου Διονυσίου τοῦ 'Αρεοπαγί-
του ἔκειτο ὅπου σήμερον ὁ 'Ἅγιος 'Αθανάσιος ἡ ὑπὸ τὸν
ἐν τῇ βράχῃ τοῦ 'Αρείου Πάγου λεγόμενον σταυρὸν,
σφῶδρα δὲ ἀμφίβολον, ἐὰν ἔκειτο ὅπου τὰ ὑπὸ τοῦ κ.
Λαμπάκη περιγραφόμενα εἰρήπια.

Β' Ἐν τῇ ἐρημικῇ ναίσῳ τοῦ 'Αγίου Διονυσίου
οἱ Βενετοὶ ἐτέλεσαν πιθανῶς τὴν εὐχαριστήριον ἐπὶ τῇ
νίκῃ δοξολογίαν.

Γ' Διὰ τὰ συνήθη θρησκευτικὰ αὐτῶν καθήκοντα με-
τέβαλον εἰς ναὸν καθολικῶν, ἀγνωστον ἐπ' ὀνόματι τί-
νος ἁγίου, ἀλλ' ὅσως τοῦ 'Αγίου Διονυσίου, ἐν τῶν με-
ταξὺ τοῦ Ὁρολογίου τοῦ Κυρήστου καὶ τῆς στοᾶς τῆς
'Αθηνᾶς 'Αρχηγέτιδος δύο τζαμιῶν.

Δ' Ἐκκλησίαν τινὰ τῶν ὀρθοδόξων, τὴν πρώτην μάλ-
ιστα καὶ δὴ τὴν τότε Μητρόπολιν τοῦ 'Αγίου Παν-
τελεήμονος, οὐδέποτε οὐδαμῶς μετωνόμασαν
καὶ ἀφιέρωσαν εἰς τὸν ἅγιον Διονύσιον τὸν 'Αρεο-
παγίτην.*

Κ. Γ. ΖΗΣΙΟΥ.

* Ἀς φωτίσῃ ἡμᾶς ὁ κ. Λαμπάκης, δυνάμει τίνων κανόνων
ἐκκλησία τίς, ἥς σώζονται ἡ ἀγία τράπεζα καὶ τὰ ἔγκαϊνα,

Θέλετε αληθείς ἐπιστήμονας; Τροποποιηθῆτω ὁ στρατολογικὸς Νόμος.

Παντὸς ἄλλου ζητήματος ὑπέρτερον καὶ σπουδαιότερον, κατ' ἐμὲ, θεωρεῖται ἡ τροποποίησις τοῦ γενικοῦ περὶ στρατολογίας Νόμου, ὡς πρὸς τὸν χρόνον τῆς υποχρεωτικῆς αὐτοῦ ἰσχύος, ἐπὶ μελῶν τινῶν τῆς ἡμετέρας κοινωνίας, ἀναποσπάστως μετ' αὐτῆς συνδεομένων καὶ τὸν σημαντικώτερον τῆς ἐν τῷ μέλλοντι ἐθνικῆς εὐμερίας καὶ προόδου παροῦντος ἀποτελούντων. Προκειμένου δὲ περὶ ζητήματος τοσαύτην σπουδαιότητα κεκτημένου, ἐπικαλοῦμαι τὴν προσοχὴν τῆς Κυβερνήσεως καὶ τῆς Ἀντιπροσωπείας, καὶ ἐπικαλοῦμαι αὐτὴν ἐπὶ τούτῳ καὶ μόνῳ τῷ σκοπῷ, ὅπως ἐπιληφθῇ τῆς λύσεως αὐτοῦ κατὰ τὴν προσεχῇ ἐναρξίν τῶν ἐργασιῶν τῆς.

Τίνα δ' εἰσὶ τὰ μέλη, περὶ ὧν πρόκειται ἐνταῦθα; Οἱ Φοιτηταὶ τοῦ παρ' ἡμῖν Ἑθνικοῦ Πανεπιστημίου, ὧν ἡ πρόοδος, ὡς τὰ πράγματα μέχρι τοῦδε ἀπέδειξεν, κατέστη προβληματικὴ καὶ διὰ πολλοὺς μὲν ἄλλους λόγους, ἀλλ' ἰδίᾳ ἕνεκα τῆς γενικῆς τοῦ ρηθέντος Νόμου ἰσχύος, τοῦ παρεμβάλλοντος προκείμενα ἐν τῇ πορείᾳ τοῦ ἐπιστημονικοῦ σταδίου αὐτῶν καὶ καθιστῶντος αὐτοὺς ἐπιστήμονας ἀναξίους τοῦ ὀνόματος τούτου, ψευδεῖς ἐπιστήμονας. Ἐννοεῖται, ὅτι ὑπάρχουν ἐξαιρέσεις, ἀλλ' αὐταὶ εἰσὶ τόσον ὀλίγαι, ὥστε δὲν πρέπει νὰ τὰς λαμβάνωμεν ὑπ' ὄψιν· διότι ἥκιστα εἰς τὴν προαγωγὴν καὶ εὐδαιμονίαν τῆς Πατρίδος συντείνουσιν. Ὅτι δὲ τοιαύτη ἡ κατάστασις τῆς ἐπιστημονικῆς προόδου τυγχάνει ἐν Ἑλλάδι, οὐδεμίᾳ ἀμφιβολία, ἀφοῦ μάρτυρες εἰλικρινεῖς καὶ ἀξιόπιστοι πρόκεινται ἡμῖν τὰ πράγματα. Θέλετε νὰ τὰ ἀναφέρω; Ἀλλὰ τίς ἡ ἀνάγκη, ἀφοῦ τὰ βλέπομεν ἐκαστοτε ἀνεπισσώμενα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μας ἀφοῦ τὰ ἀκούομεν καὶ ἐπὶ τοσοῦτον τὰ αἰσθανόμεθα, ὥστε πολλὰς οἰκτεροῦμεν ἡμᾶς αὐτοὺς, καὶ ὅμως, οὐδεμίαν περὶ βελτιώσεως σκέψιν ποιούμεθα, ἀναβιβάζοντες αἰς αὐρίον τὰ σπουδαία.

Καὶ πόθεν τοῦτο προέρχεται; Ἐκ τούτου, ὅτι παρὰ τε τῇ Κυβερνήσει καὶ τῷ Τύπῳ ἐπικρατεῖ ἡ σφαλερὰ ἰδέα, ὅτι τὰ ἀφορῶντα εἰς τὴν δημοσίαν ἐκπαίδευσιν ζητήματα δὲν πρέπει νὰ λαμβάνωμεν ὑπὸ τὸς σπουδαίας σκέψιν, ὅφ' ὅσην πρέπει ἀναγκαιῶς νὰ τὰ λαμβάνωμεν. Ὁ μὲν Τύπος λέγει: «Ὡς φροντίσις ἡ Κυβερνήσεως». Ἡ δὲ Κυβέρνησις θεωρεῖ ἀνάξιον αὐτῆς νὰ ἐπιληφθῇ τοιούτων ζητημάτων. Τὸ συμφέρον μου, λέγει, εἶναι νὰ διορθώσω τὰ οικονομικὰ τοῦ Κράτους, νὰ φέρω τὸ ἰσοζύγιον· τὸ συμφέρον μου εἶναι νὰ συζητήσω περὶ μονοπωλείων καπνῶν καὶ πυρεῖων καὶ νὰ ἐπιβάλλω φόρους, ὅσον οἷόν τε βαρύτερους, ὅπως ἐπεκτείνω τὰ λαθρεμπόρια καὶ τοὺς ἐκπαιρισμούς, οὗς καθ' ἐκάστην σχεδὸν βλέπομεν καὶ λυπούμεθα. Καὶ ἐν τούτοις ἐν τῇ καλῇ ἢ κακῇ τῶν ἐκπαιδευτικῶν καταστάσει κεῖται τὸ μέλλον τῆς Πατρίδος, ἐν αὐτῇ ἔγκειται τὸ μεγαλεῖον ἢ ἡ κατὰπτωσις τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους.

Τί ὅμως παρατηροῦμεν; Προκειμένου περὶ στρατιωτικῆς ἐκπαίδευσως, ἡ Κυβέρνησις καταβάλλει ὅλας αὐτῆς τὰ δυνάμεις, ὅλας τὰς προσπάθειάς τῆς, ὅπως καταστήσῃ αὐτὴν ὅσῳ ἐνέστι τελειότεραν, ὅπως δώσῃ αὐτῇ τὸν τέλειον τῆς στρατιωτικῆς μορφώσεως τύπον. Χάριν αὐτῆς ὁ Ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν θεωρεῖ τιμὴν τοῦ νὰ ἀγορεύῃ ὥρα; πολλὰς ἀπὸ τοῦ βήματος τοῦ Κοινοβουλίου, θεωρεῖ τιμὴν τοῦ νὰ κτερθῇ νὰ ἐκασφαλίσῃ εὐρύτερον καὶ ἀσφαλέστερον μέλλον διὰ τὸν Στρατόν. Ἀλλὰ διατί τοῦτο; Μήπως νομίζῃ, ὅτι ἐν αὐτῇ καὶ μόνῃ τῇ μορφῇ ἐγκτεῖται τὸ μέλλον τῆς Ἑλλάδος; Ἐὰν ὑπὸ τοιαύτης ἰδέας ἐμπνέεται ὁ Ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν, πληρέστατα πιστεύω, ὅτι πλανᾶται· διότι ἀναντιρρήκτον τυγχάνει, ὅτι μόνῃ ἡ μόρφωσις αὕτη ἀποβαίνει ἀνεπαρκής, ἀνεπὶ τῆς μεσοβαθείας καὶ τῆς ἐτέρας, τῆς ἀποτελοῦσας τὸν σπουδαιότατον τῆς Πολιτείας παράγοντα, τῆς ἐπιστημονικῆς. Ἀρίστη ἡ περὶ τῆς διανοητικῆς ἀναπτύξεως τοῦ ἡμετέρου στρατοῦ ἀπόφασις· ἀλλὰ διατί ὁ Ὑπουργὸς νὰ καταδικάσῃ εἰς τὴν λήθην τὸ Ἑθνικὸν μας Πανεπιστήμιον, αὐτὸ τὸ μόνον κειμήλιον τῆς ἀνωτάτης ἐκπαίδευσως ἡμῶν, πρὸς ὃ πάντες ἀτενίζομεν, ἀναμένοντες ἐξ αὐτοῦ κυρίως νὰ ἴδωμεν τὸ μεγαλεῖον τῆς Πατρίδος ἀνατέλλον; Ποῖον ὅμως μεγαλεῖον δύναται τις νὰ προσδοκᾷ ἐκ τοιούτου Πανεπιστημίου, ὅπερ εἰς τόσας καὶ τόσας ἐκαστοτε περιπτώσεις ὑπόκειται; Ὅταν εἰς Ὑπουργός, ἐν μέσῳ μεγίστων ὑφάλων εὐρισκόμενος, ἀναγκάζεται νὰ μεταβάλλῃ τὰς αἰθούσας τοῦ Πανεπιστημίου εἰς στρατῶνας, ἕτερος δὲ δεσμεύει δι' ἀρρήκτων δεσμῶν τὴν ἐλευθερίαν αὐτοῦ, τίνα βήματα προόδου δύναται νὰ ἱκανοποιήσῃ τὰς προσδοκίας ταύτας; Βεβαίως ἐλάχιστα καὶ οὐδενὸς λόγου ἄξια. Καὶ περὶ αὐτοῦ δὲν πιστεύω ὁ κ. Ὑπουργός νὰ ἔχῃ τὴν παραμικρὰν ἀμφιβολίαν. Ἐὰν ὅμως ἀμφιβάλλῃ, ὑπάρχουν ἐκτός τῶν πραγμάτων καὶ μάρτυρες ἄλλοι, δυνάμενοι νὰ βεβαιώσωσι περὶ τούτου. Οὗτοι δὲ εἰσὶν οἱ κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος μέχρις ὁστέων δηλητηριάσαντες τὴν ἀξιοπρέπειαν τοῦ Πανεπιστημίου μας, αὐτοὶ οἵτινες καὶ καθηγορητήριον ἀπήγγειλαν κατ' αὐτοῦ δι' ὅσα πλημμελήματα φέρει ἐπὶ τῆς ράχεώς του. Ὡς ἐνθυμηθῇ πόσον μέγας πόντος ἐγένετο διὰ τὸ Πανεπιστήμιον, πέρυσιν. Δὲν εἰσέρχομαι εἰς λεπτομερείας, ἀρκεῖ μόνον νὰ ὑπομνήσω, ὅτι ὑπῆρξε τίς, ὅστις ἐπιμῶνως ἐξήτει νὰ κλεισθῶσιν αἱ θύραι αὐτοῦ, διότι δὲν ἐκπληροῦ τὸν προ-

ορισμὸν τοῦ. Βλέπετε, ὅτι αὐτὸς πολὺ αὐστηρότερον ἐμοῦ ἀπεφώνηκε περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ Πανεπιστημίου· διότι εἶπεν, ὅτι οὐδὲν πρόκειται. Οἷόν δὲ γέλωτα τὸ ἀκουσμά τοῦτο προὔξενεν εἰς τὸν ἔξω κόσμον καὶ ἰδίως εἰς τὴν Εὐρώπην, εἰς ὅμας ἀφίνω νὰ κρίνηται.

Μεθ' ὅλα ταῦτα, θέλετε τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ἐστιγματισμένου ἐδάφους ἀκόμη νὰ ὀδεύῃ; Ἐὰν τὸ θέλητε, ὑμεῖς ὄψεσθε, ἀλλὰ σημεῖώσατε, ὅτι θὰ ἔλθῃ καιρὸς, καθ' ὃν θὰ ἐνθυμηθῇτε τοὺς λόγους μου καὶ θὰ αἰσθανθῇτε τὴν ἀξίαν των. Ἐὰν δὲ μὴ τὸ θέλητε, διαρρήξατε τοὺς δεσμούς, τοὺς συγκρατοῦντας τὰς χεῖράς του δεδεμένους, δότε εἰς αὐτὸ πλήρη ἐλευθερίαν, ὅπως ἀποσκοπῶντες χωρὶς πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ. Τὴν ἐλευθερίαν δὲ ταύτην θέλετε χορηγήσει, ἐὰν ἀναβάλῃτε τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν στρατιωτικῶν χρεῶν του, δι' ἄλλην κατακλιηλοτέραν ἐποχὴν, καὶ ὡς τοιαύτην κρίνω τὴν μετὰ τὸ πέρας τῶν ἀκαδημαϊκῶν σπουδῶν τῶν φοιτῶντων ἐν αὐτῷ σπουδαστῶν, ὅτε δύνανται μὲ ἥμερον τὴν κεφαλὴν νὰ προσφέρωσι τῇ Πατρίδι τὴν ὀφειλομένην αὐτῇ ὑπηρεσίαν.

Οὐδεὶς δὲ περὶ μὴ ἐκπληρώσεως τῶν στρατιωτικῶν χρεῶν των κίνδυνος ὑφίσταται· διότι τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας δύναται, ἂν θέλῃ, νὰ υποβάλῃ ἐγκύκλιον τῇ Πρυτανείᾳ ἢς δυνάμει νὰ ἀπαγορεύσῃ τὴν παροχὴν τοῦ διπλώματος, μέχρι τῆς ἐκπληρώσεως τῶν πρὸς τὴν Πατρίδα ὑποχρεώσεων τῶν Φοιτητῶν. Ποία βλάβη δύνανται νὰ προκύβῃ ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς τοιαύτης ἀποφάσεως, ἐπιδιωκούσης τὴν ἐπίτευξιν τηλικούτου μεγάλου σκοποῦ; Φρονῶ, ὅτι μόνος ὁ σκοπὸς αὐτὸς ἀρκεῖ νὰ ἀπαγορεύσῃ τὴν ἀνάγκην τῆς ἐκθύμου ὑποστηρίξεως αὐτῆς, ἀνεξαρτήτως τῶν ἐπιχειρημάτων καὶ τῶν θεωριῶν, ἃς τινες διὰ ἐπικαλοῦμαι. Ἀπ' ἐναντίας δὲ, τίς ὁ λόγος, ὅπως μείνῃ ὁ νόμος ὡς ἔχει σήμερον; Οὐδεὶς βεβαίως· διότι οὗτε πόλεμος ὑφίσταται, οὗτε ἐπικεῖται τοιοῦτος. Ὁ λόγος τῆς μὴ τροποποιήσεως τοῦ ἰσχύοντος νόμου δὲν δύναται νὰ ἦναι ἄλλος, ἢ ἡ καταστροφὴ τῆς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον φοιτήσεως νεότητος, ἐφ' ἧς ἡ Πατρίς ἔχει ἀνατεθειμένης τὰς χρεῖστας περὶ τοῦ μέλλοντος ἐλπίδας.

Ἀπόλυτος ἐντεῦθεν ἐπικεῖται ἡ ἀνάγκη θερμότατα νὰ ὑποστηρίχῃ ἡ ἀρίστη ἀπόφασις αὕτη. Ἀρμοδιώτατον δὲ καιρὸν νομίζω, ὅτι ἐξελεξάμεν τὸν νῦν, ἥτοι τὰς παραμονὰς τῆς συνελεύσεως τῆς Βουλῆς, ὅπως ὑπομνήσω τῷ κ. Ὑπουργῷ τῶν Στρατιωτικῶν τὴν παραδοχὴν αὐτῆς. Πέποιθα δὲ ὅτι, ἐὰν ὁ κ. Ὑπουργὸς ὑποβάλῃ τοιοῦτό τι εἰς τὴν ψήφισιν τῆς Βουλῆς, προθύμως αὕτη καὶ παμψηφεί ἐπιψηφίσει τὴν πρότασιν. Ἵνα δὲ σαφέστερον ἐξηγηθῶ, περὶ τίνος πρόκειται ἐνταῦθα, διατυπῶ τὴν περὶ αὐτοῦ πρότασιν, ὡς ἐξῆς: «Διαρκουσῶν τῶν ἀκαδημαϊκῶν σπουδῶν, οὐδεὶς φοιτητῆς, ὑπαγόμενος εἰς τὰς γενικὰς περὶ στρατολογίας διατάξεις, ὑποχρεοῦται νὰ ὑπηρετήσῃ ἐν ταῖς τάξεσι τοῦ στρατοῦ πρὸ αὐτοῦ πέρατος τῶν σπουδῶν του, καίτοι ἔσῃ τὴν ἀπαιτούμενην πρὸς στρατεύσειν ἡλικίαν».

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΓΑΛΗΝΟΣ.

ΔΙΑΦΥΡΑ

Εὐχαριστοῦμεν τῇ «Καθημερινῇ», δι' ἣν πρὸς τὸν Συντάκτην τοῦ «Αἰῶνος» δεικνύει ἀδρότητα, ἐν τῷ σημερινῷ φύλλῳ, γράφουσα τὰ ἑξῆς: «Ἐν ἔτει σωτηρίῳ 1865, ὁ κ. Τιμοθέων Φιλήμων, συντάκτης τοῦ «Αἰῶνος», ὑπηρετεῖ ἐν τῇ Αὐλῇ ὡς ἰδιαιτέρας γραμματεὺς τοῦ «κρόνου» Σπυρίδου». Ἀνατυπῶ ταῦτα ἡ ἀδρόφρων Συνάδελφος, ὅπως ἀναγερῇ δῆλον τὰς ἐν τῷ χρεῖσιν φύλλῳ ἡμῶν περὶ τῶν ἐν τῇ αὐλικῇ ὑπηρεσίᾳ τελούντων κρίσεις.

Ὑπομνηνίσκομεν τῇ «Καθημερινῇ», ὅτι οὐδεμίαν ἐκ τῆς ὑπηρεσίας ἐκείνης, πᾶν ἄλλο οὕσης ἢ αὐλικῆς, ἔχομεν ἀνάμνησιν δυσάρεστον· διότι ταύτην ἐδέχθημεν πρὸ ἑτῶν εἰκοσι πέντε, ἀπεχωρήσαμεν δὲ ταύτης, ἀφοῦ ἐπετελέσαμεν καθήκον ἱερὸν πρὸς τοὺς ἐλευθέρους θεσμούς τῆς Πατρίδος ἡμῶν. Ἐπειδὴ δὲ ἔτυχε ἐκ τοῦ σύγγενος μάλλον νὰ ἴδωμεν καὶ γνωρίσωμεν, τίς ἐστὶν ἡ ἐν τῇ Αὐλῇ ὑπηρεσία καὶ τίνας φύσεις ἀνθρώπους ἀπαιτεῖ, ἐσηματίσαμεν ἀκριβῶς τὴν ἰδέαν, ἣν ἔχομεν περὶ τῆς αὐλικῆς ὑπηρεσίας, καὶ ἣν διετυπώσαμεν σαφέστερον, ἐν ἐπομέναις δηλώσεσιν. Ὁ ἐν τῇ Αὐλῇ ὑπηρετῶν, ὅπως εὐδοκίμησῃ, πρέπει νὰ ἔχῃ ὅτι καὶ νὰ μὴ ἀκούῃ, ὀφθαλμούς καὶ νὰ μὴ βλέπῃ, γλῶσσαν καὶ νὰ μὴ ὀμιλῇ ἰδίαν γλῶσσαν, ἀλλὰ τὴν γλῶσσαν τοῦ Κυρίου καὶ Δεσπότη αὐτοῦ. Ἀτυχῶς τοιαύτης δὲν ἐτύχουεν ἐκγεγεννητῆς κρᾶσεως, οἰκείας τοῖς Σμύροις τῆς μακαρίτιδος Ἐντίας.

Ὅσῳ δ' ἀρ' ἔξῃ εἰς τὴν παρατήρησιν τῆς αὐτῆς ἐφημερίδος, ὅτι ὁ «Αἰὼν» διατελεῖ πάλιν εἰς περίοδον ἀγρίαν «ἀντιβασιλικῶν αἰσθημάτων», ὑπομνηνίσκομεν αὐτῇ, ὅτι τὰ αἰσθημάτων ταῦτα, καὶ ἂν χαρακτηρισθῶσιν, ὡς ἀντιβασιλικὰ, οὐδὲ κατὰ παρασάγγας πλησιάζουσιν πρὸς τὴν βαναυσότητα, πρὸς τὸ ἀγροίκον καὶ πρὸς τὸ ἀγρὸν τῶν αἰσθημάτων, ἃτινα διετύπωσεν ἐγγράφως, δι' ἄρθρων μακρῶν, ὁ νῦν Πρωθυπουργὸς **Χαρίλαος Σ. Τρικουπῆς**, ὅστις δὲν ἐδίστασε ν' ἀποκαλέσῃ τὸν Βασιλέα καὶ τοὺς περὶ αὐτὸν ὑπηρετοῦντας καὶ αὐτὸν ἔτι νὰ ὑπαινιχθῇ τὸν Βασιλέα τῶν Ἑλλήνων, ὡς ἐπὶ χρηματισμῷ συνοστιζομένους ἐν τῷ Χρηματιστηρίῳ λωποδύτας καὶ νὰ πείσῃ τὸν ἑλληνικὸν Λόγον, ὅτι σύμπαντος τοῦ κακοῦ ἐργάτης εἶναι ὁ Βασιλεὺς. Ἐὰν καὶ ἔχῃς συνειδήσεως ἀπομνήνῃ εἰς τοὺς τόσῳ σκληρῶς περὶ «Αἰῶνος» κρίνοντας, ὀφείλουσι ν' ἀναμνησθῶσι τῆς οἰκτρᾶς πολιτείας τοῦ παρ' αὐτῶν περισσαινόμενου, σήμερον, καὶ νὰ ὁμολογήσωσιν, ὅτι διδάσκαλος τῆς ὕβρεως πρὸς τὸν Βασιλέα, ἐὰν ὕβρις

λογίζεται ἡ εἰλικρινὴς ὀμιλία, εἶναι ὁ νῦν Πρωθυπουργὸς **Χαρίλαος Σ. Τρικουπῆς**, ὁ δεχόμενος τὰς ἐπισκέψεις τοῦ Βασιλέως, ἀλλὰ μὴ παύμενος τῆς ἐν ἔργοις ἐπιβουλῆς κατὰ τῆς ἐνεστώσης Δυναστείας, διὰ τῶν ἐπινοημάτων τῆς Μανωλάδος καὶ διὰ τῆς διαρκούς καταβιβάσεως τῆς βασιλικῆς ἐξουσίας εἰς τὸν βόρβορον τῶν φατριαστικῶν παθῶν.

Ἡ «Καθημερινὴ» συμφερότερον θὰ ὑπηρετήσῃ τὰ συμφέροντα τῆς κρατούσης φατρίας, ἢ μᾶλλον τοῦ προεσταμένου αὐτῆς τοῦ νῦν Πρωθυπουργοῦ, ἐὰν παύσῃ ἀνακινῶσα ζητήματα, ὧν ἡ ἀνάπτυξις καὶ ἡ περαιτέρω ἀνέλιξις οὐδὲν ὄφελος προῶρισται νὰ προσπορίσῃται τῷ πελάτῃ αὐτῆς, καὶ αὐτῇ ταύτῃ. Ὁ ἑλληνικὸς κόσμος γινώσκει ἀλλήιστα καὶ σαφέστατα, ὅτι διδάσκαλος καὶ καθηγητῆς πρῶτιστος τῆς πρὸς τὴν ἐνεστώσαν Δυναστείαν ὕβρεως εἶναι ὁ νῦν Πρωθυπουργός **Χαρίλαος Τρικουπῆς**, ὅστις ἤλλαξε καὶ φρόνημα καὶ φράσιν, ἀφοῦ ἡ Δυναστεία αὕτη παρέσχε τοσούτῳ αὐτῷ τὴν ὑποστήριξιν τῆς καὶ ἐθεράπευσε τὰ ἄγρια καὶ ταπεινὰ πάθη αὐτοῦ. Ἡ ἑσῶα Ἱστορία, κυρουμένη διὰ κειμένων, σαφῶν καὶ μακρῶν, τοιαῦτα βεβαιεῖ, ταῦτα δὲ ἥκιστα κέκληνται ν' ἀναγερῶσιν ἡ διασκεδάσωσιν αἱ τῆς «Καθημερινῆς» ὑπομνήσεις περὶ τοῦ παρελθόντος τοῦ Συντάκτου τοῦ «Αἰῶνος», ἀπὸ τριακονταετίας ἤδη ἀμεταβλήτου παραμείναντος ἐν τῇ γυνῇ περὶ τῶν βάσεων τῆς Πολιτείας.

Τελευταίαν δὲ ὀφειλομένην παρατήρησιν τῇ «Καθημερινῇ» καὶ παντὶ ἄλλῳ ἀκιδόλῳ συνηγόρῳ τῆς ἐνεστώσης Δυναστείας, ταύτην, ὅτι πρὸς τὴν Δυναστείαν αὐτὴν συνδέουσιν ἡμᾶς ἀναμνήσεις ἱερὰ καὶ εἰλικρινεῖς, ὅτι δὲ τὴν πρὸς αὐτὴν φράσιν ἡμῶν ὑπαγορεύουσι καὶ τὴν ἀπέναντι αὐτῆς στάσιν ἡμῶν κανονίζουσιν ἀκριβῶς τὰ αἰσθημάτων καὶ αἱ ἀναμνήσεις αὐταί. Καθῆκον πρῶτιστον ἡμῶν κρίνομεν νὰ εἰπωμεν ἀποκαλύπτως πρὸς αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν καὶ ὑποδείξωμεν, ὅτι ἐπιβουλεύεται σατανικῶς καὶ καταπροδίδει αὐτὴν ἡ παρούσα πολιτικὴ, εἰς ἐν καταγινόμενη, πῶς νὰ ἀποξενώσῃ αὐτὴν ἀπὸ τοῦ Τύπου καὶ τῶν ἀνθρώπων αὐτοῦ, καὶ πῶς νὰ μορφώσῃ παρὰ τοῖς Ἑλλήσι τὴν ἰδέαν, ὅτι μὴν ἔχει ἰδέαν, ἐν σχέσει, μίαν τάσιν, τὴν τάσιν, ἣν κατὰ δῆλον ἐποιήσατο ἡ ἀρχὴ τῆς Μανωλάδος. Ἀφοῦ ἡ φωνὴ ἡμῶν δὲν εἰσκούσεται διὰ τῆς ἀνεπιδέκτου ὁδοῦ, καθῆκον ἔχομεν νὰ τηρήσωμεν πρὸς τὴν ἐνεστώσαν Δυναστείαν ἀποκαλύπτως ἐνώπιον τοῦ Ἑθνους τὴν γλῶσσαν, ἣν μόνον εἰλικρινὴς ἀγάπη οὐχὶ ἐξηγορασμένη καὶ ἐπιβουλὸς ἀφασίσις ὑπαγορεύει εἰς πάντα ἀληθῆ Ἑλλῆνα. Ἡμεῖς θέλομεν Βασιλείαν ἐθνικὴν, ἐνεργόν, ζώσαν, ἡγουμένην τοῦ Στρατοῦ· σὺς θέλετε βασιλείαν τῆς Μανωλάδος, τῆς φατρίας, τῆς ὑποστηρίξεως ἀρπακτικῆς πολιτικῆς, Βασιλείαν φεύγουσαν ὡς μεμολυσμένους τόπους τοὺς στρατῶνας καὶ τὰ στρατόπεδα καὶ τοὺς ναυστάθμους, ὅπως ἐκλύθῃ τὰς ἐθνικὰς δυνάμεις καὶ παραδίδῃτε τὴν Ἑλλάδα χειρόποδα δεδεμένην εἰς τὴν ξενικὴν κατὰ κτησιν. Τὸ μέλλον, ὡς ἄλλοτε, ἐπίσης καὶ νῦν, θὰ κρίνῃ μεταξὺ ὡμῶν καὶ ἡμῶν.

Ἐν παντὶ δυστυχῶς ἰδρύματι εἰσχωρεῖ εἰμαρμένως παρ' ἡμῖν ὁ σάραξ τῶν καταχρήσεων. Καὶ αὐτὰ τὰ φιλανθρωπικὰ καταστήματα ἡμῶν, τὰ ἀνεγερθέντα διὰ φιλογενῶν δωρεῶν καὶ κληροδοτημάτων πρὸς κοινὴν ὀφέλειαν, κυρίως δὲ χάριν τῶν ἀπόρων τάξεων, ἀποβαίνουσι βαρυνθὲν ἀπρόσιτα εἰς τὸν λαόν, δι' ἃν ἀνηγέρθησαν. Πολλοὶ ἐλλείψει λυμαινόμενοι ἤδη ἀπελπιστικῶς πλείστα φιλανθρωπικὰ καὶ ἐκπαιδευτικὰ ἡμῶν καταστήματα, ἃτινα ὁσημέρῃ ἀφίστανται πλείστορον τοῦ εὐγενούς σκοποῦ, ὃν ἀρχῇθεν ἐπεδίωξαν οἱ φιλοπάτριδες αὐτῶν ἱδρυταί. Διδασκτρα, ἐξέταστα, ἐξοδα μεγάλα συντηρήσεως ἢ θεραπείας, πολυώνυμοι δαπάναι ἐπινεύονται κατ' ἐκάστην καὶ ἐπιβάλλονται, ὅπως ἀπομακρύνωσι τοὺς ἀπόρους ἢ τοὺς ἔχοντας ἀνάγκην θεραπείας δυστυχεῖς, ἀποδείξωσι δὲ βαρυνθὲν ταῦτα ἀποκλειστικὰ νομήματα τῶν εὐπόρων καὶ τῶν πλουσίων. Πνεῦμα φιλοκερδῆς καὶ ἐμπορικὸν ἀνεπτυχθῇ, τέλειον ἀναιροῦν τὸν σκοπὸν. Εὐαγὴ ἰδρύματα διὰ δημοσίων ἐράνων, πατριωτικῶν ἢ φιλανθρωπικῶν δωρεῶν ἐγερθέντα, τοιαύτην ἀτυχῶς λαμβάνουσι μορφήν, ἀναιροῦσαν ἐνίοτε τὸν ἀρχικὸν σκοπὸν τῆς ἰδρύσεως, ἀποκλείουσιν δὲ τὰ μέλη τῶν ἀπόρων τάξεων καὶ χρησιμεύουσιν εἰς τὰς εὐπόρους. Ἀλλὰ μὴ τοιαύτη δὲν ἀπεδόθη μορφή ἀνόσιος, διὰ τοῦ κυρωθέντος ἅμα τῇ ἰδρύσει του κανονισμοῦ, εἰς τὸ κατ' ἐξοχὴν φιλανθρωπικὸν κατὰστημα, εἰς αὐτὸ τὸ Δρομοκαίτειον Φρενοκομεῖον; Φιλάνθρωπε Δρομοκαίτη, ποῦ εἶσαι ἵνα ἴδῃς ποία τοῦ βασιλικοῦ κληροδοτήματος σου ἐγένετο ἀσεβὴς κατάχρησις! Κατέλιπες κληροδοτήμα γενναῖον ὑπὲρ τῶν ἀπόρων καὶ πτωχῶν φρενοπαθῶν, ἀλλ' οὗτοι ὀλοτελῶς ἀπ' αὐτοῦ ἀποκλείονται, μὴ ἔχοντες νὰ καταβάλωσι τὰ ἐξογκωθέντα ἐξοδα τῆς ἐν αὐτῷ συντηρήσεως. Τὸ κληροδοτήμα σου χρησιμεύει μόνον εἰς πλουσίους φρενοβλαβεῖς, ἢ μᾶλλον πρὸς συντήρησιν καὶ πλουτισμὸν τοῦ ἐν αὐτῷ Ἐπιτελείου τῶν ὑπηρετῶν, τῶν ὑπαλλήλων καὶ τῶν ἱατρῶν· διότι καὶ αὐτοὶ οἱ πλουτοὶ φρενοπαθεῖς, ὑποβαλλόμενοι εἰς δυσανάλογους δαπάνας, θὰ ἀποστέλλωνται κατὰ προτίμησιν εὐλογον εἰς τὰ εὐρωπαϊκὰ φρενοκομεῖα, ὧν ὁ ὀργανισμὸς τελειότερος, ἢ δαίτα ἀνθρωπινωτέρα καὶ ἡ θεραπεία μᾶλλον ἀποτελεσματικὴ. Πόθεν ἄρα προῆλθον οἱ συντάξαντες τὸν ὀργανισμὸν τοῦ Δρομοκαίτειου; Κατάγονται ἐκ Κίνας ἢ ἐξ Ἰαπωνίας καὶ ἀγνοοῦσιν ἐντελῶς τὰ ἡμέτερα πράγματα; Ἐφρημόσθῃ ἐν τῷ Δρομοκαίτειῳ τὸ φρολογικὸν σύστημα τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ; Τίς στέρρει, ἢ τίς δύναται μάλλον, νὰ πληρώσῃ κατὰ μῆνα 300 καὶ 200 καὶ 100 δρ.

δύναται νὰ μεταβληθῇ εἰς λατρεῖαν ἄλλου ἀγίου π. γ. ἀπὸ Ἀγίου Παντελεήμονος μετονομαζομένη καὶ ἀριερούμενη εἰς τὸν Ἀγιὸν Διονύσιον, ἔστω καὶ ὑπὸ αἰρετικῶν.

πρός συντήρησιν φρενοβλαβούς εν θεραπευτηρίω; Δέν ανελογίσθησαν τούλάχιστον, ότι οι πλείστοι, αν μη πάντες, οι φρενοβλαβεῖς ἐν Ἑλλάδι εἰσὶν ἄποροι, ἢ ἀνέστιοι, περιτρέχοντες τὰς ἐρήμους ἢ τὰς δημοσίας οὐδούς, ἀποζῶντες δὲ ἐκ τῆς κοινῆς φιλανθρωπίας, ἢ βασανιζόμενοι ὑπὸ τῶν μαγικῶν ἢ τῶν ἀναγῶγων ἀνθρώπων; Ὡς ἀφ' οὗτοι λοιπὸν αὐτοὺς ἐκτὸς τοῦ Δρομοκαΐτειου; Καὶ τότε τοῦτο ποῖον θλ. ἐκπληρώσει φιλανθρωπικὸν σκοπὸν; Ἄλλὰ καὶ περὶ ἀνεγέρσεως Λωδοκομείου προβάλλονται σκέψεις μωρὰ καὶ ἀνόητοι. Ὁ Μακράθων βεβαίως δὲν χορηγεῖ χῶρον κατὰλληλον, οὐδὲ ἀρμόζει εἰς συγκέντρωσιν λωδῶντων τὸ ἱστορικὸν καὶ ἐνδοξότερον τῆς Ἑλλάδος πεδῖον, ὅπερ πλείστοι ξένοι καθ' ἐκαστὴν ἐπισκέπτονται, οὐδὲ συντελεῖ εἰς ἀπομόνωσιν αὐτῶν, καὶ ἐπομένως εἰς ἐξαφάνισιν τοῦ φροβερῶ νουήματος. Ἐχάθησαν, πρὸς Θεοῦ, αἱ ἐρημόνησοι, ἐν αἷς ἡ ἀπομόνωσις τῶν λωδῶντων ἔσται ἀσφαλής, ὁ βίος μᾶλλον ἀνεκτός, ἢ ἐργασία προσιτὴ καὶ ἡ θεραπεία ἐπὶ καλλιτέρᾳ, ὡς ἔχεται. Πλείστοι τοιαῦτα κεύνται ὑπὸ τὰς ὄψεις ἡμῶν, ἀπέναντι τῶν ἀπικῶν παλαιῶν, καταλλήλῳ τῷ πρὸς ἴδρυσιν λωδοκομείου. Διὰ δὲν προτιμᾶται τούτων μία;

Γνωστὸν, ὅτι ὁ Βασιλεὺς ἡμῶν ἡγόρασε πρὸ χρόνων, παρὰ τὴν Κοπεγχάγην, ἀρχαῖον τι οἰκημα, ὅπερ διεσκεύασεν ἐπὶ τὸ κρεῖττον. Ἰσως δὲ ὅπως ἐπιβλέπων συνεχέστερον τὰς προόδους τῆς ἐπισκευῆς, μετέβαινε κατ' ἑστὸς εἰς Κοπεγχάγην. Ὡς πληροφοροῦμεθα, ἡ ἐπισκευὴ καὶ ἡ ἀνακαίνισις τοῦ μεγάρου τούτου ἐπερατώθησιν.

Ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ἰταλίας μαρκήσιος Κουρτοπάσης ἀπερχεται εἰς Ἰταλίαν, τῇ μεθ' ἑορταζομένη Κυριακῇ, ἐπ' ἀδείᾳ διμήνου ἀπουσίας. Λέγεται, ὅτι ἀνακαλεῖται ὁριστικῶς ἐντεῦθεν, ἀλλὰ περὶ τούτου οὐδὲν βέβαιον.

Μετὰ λύπης ἀναγγέλλομεν, ὅτι ὁ σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀθηνῶν κ. Προκόπιος, ἅμα καταβὰς ἐκ τῶν ἀνακτόρων, ὅπου ἀνῆλθεν, ὅπως ἐπισκεφθῇ τὸν Βασιλέα, ἔπεσε κλινῆρας, προσβληθεὶς ἐκ πυρετοῦ, εἰσέτι δὲ δὲν ἀπηλλάγη αὐτοῦ. Εὐχόμεθα ἀπὸ καρδίας, ἵνα τὸ ἀτύχημα ὑπάρξῃ προσωρινόν, ἀποδοθῇ δ' αὖθις εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἐκκλησίας ἱεράρχης, ἀμυνόμενος γενναίως καὶ ὡς ἐμπρέπει εἰς ἑλληνικὴν Κληρικὴν κατὰ ληστρικῶν ἐπιδρομῶν καὶ κατὰ ἀρπακτικῶν τάσεων.

Γενομένης, χθές, συνεδριάσεως τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου Ἀθηνῶν, ἐξελέγη ὁριστικῶς Πρωτοκολλητὴς αὐτοῦ ὁ Δημοτικὸς Σύμβουλος κ. Χρήστος Μπουρνάζος, διὰ ψήφων δέκα, τοῦ κ. Δ. Δραγοῦμη λαβόντος ψήφους ἑπτὰ, καὶ μίαν ψήφον ριψοθέτης λευκῆς. Πρὸ τῆς συνεδριάσεως, ὁ δις ψηφοφορηθεὶς ὡς τοιοῦτος Δημοτικὸς Σύμβουλος κ. Συμεὼν Ζαχαρίτσας ἀπέσυρε τὴν υποψηριότητα αὐτοῦ, διότι ἔκρινε τὴν ἐργασίαν δυσφόρον αὐτῷ, ἕνεκα τῶν ἄλλων δικηγορικῶν ὑπηρεσιῶν αὐτοῦ. Οἱ Συνάδελφοι τοῦ κ. Ζαχαρίτσας ἐξετίμησαν ὡς δεῖ τὴν αὐταπαρησίαν καὶ τὸν ἀληθῶς ἀθηναικὸν χαρακτήρα αὐτοῦ. Οὕτω οἱ ὑπὲρ τοῦ κ. Ζαχαρίτσας τρεῖς ψηφίσαντες ἔδωκαν τὰς ψήφους αὐτῶν τῷ υποδειχθέντι καὶ παρ' αὐτοῦ κ. Χ. Βουρνάζῳ, ὑπὲρ οὗ ἐψήφισαν καὶ ἄλλοι Σύμβουλοι. Ὁ κ. Βουρνάζος ἀληθῶς κέκτηται τὴν γραφικὴν ἱκανότητα καὶ τὴν νοημοσύνην, τὴν ἀπαιτούμενην εἰς τὴν ἐκπληρώσιν τῶν καθηκόντων τοῦ Πρωτοκολλητοῦ, ὅτινα δὲν εἶναι τόσῳ ἀπλᾷ καὶ ἐπιπόλαια, ὅσῳ φαίνονται, διότι, κατὰ τὸν Νόμον, ὁ Πρωτοκολλητὴς εἶναι ἡ δεξιὰ χεὶρ τοῦ Προέδρου καὶ ὁ κύριος συντάκτης τῶν Πρακτικῶν. Διὰ δὲ ἐκ τῶν ὑπορυγικῶν ἐφημερίδων, αἱ μὲν ἀνέγραψαν μόνον τὴν ἐκλογὴν τοῦ κ. Βουρνάζου, ἐδείχθησαν δὲ ἀγνοοῦσαι, ὅτι ὁ κ. Δραγοῦμης ἔλαβε ψήφους ἑπτὰ, διὰ δὲ αἱ ἕτεροι διὰ δύο στίχων ἀνῆγγελλον τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἐκλεγέντος, λησμονήσαντες προσηγομένους διθυράμβους καὶ ἐπινίκια, περικτὸν τὰ σημειώσωμεν εἰς γνῶσιν τῶν ἐν τῇ Ἱερουσαλῇ. Ἐν βέβαιον προκύπτει ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε συνεδριῶν τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου, ὅτι ἐννοεῖ τοῦτο νὰ σώσῃ τὸν ἄνθρωπον. Μετὰ τινὰς κατεπειγουσας καὶ ἀκριβῶς τῆς ὑπηρεσίας υποθέσεις, ἐν ὁμοφωνίᾳ διεκπεραιωθεῖσας, ἡ συνεδρίασις διελύθη, ἀρὸς διωρισθῆναι Ἐπιτροπὴν πενταμελῆς, πρὸς μελέτην τοῦ Κανονισμοῦ τῶν ἐργασιῶν τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου καὶ εἰσήγησιν τῶν ἐπενεκτῶν τροποποιήσεων εἰς τοῦτον, ὅπως ἄρξῃται ἡ ἐπ' αὐτῶν συζήτησις, ἐν τῇ συνεδριάσει τῆς προσεχοῦς Δευτέρας.

Εὐχαρίστως ἀνατυποῦμεν τὰ ἀκόλουθα ἐκ τῆς «Νέας Ἐφημερίδος»:

«Ὁ κ. Πλατούτσας κατ' ὁρμήν, εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν ἀπαντες ἐν Σμύρῃ, ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἐνταῦθα καὶ παντοῦ ἐπίσταντο, ὅτι ἔν ἐν φυλακῇ Σμύρνης πρὸς τρισὶς κρατούμενος Γεώργιος Λιουλιούκος ὑπερήφανος μετὰ δύο ὁπαδῶν Ἀργείων, ἦτο ὁ ἀληθὴς Καπετάν-Ἀνδρέας, κατ' ὁρμήν ν' ἀποφυλάκισεν τοὺς δύο, νὰ καταδικασθῇ δὲ μόνον εἰς 15 ἔτη ὁ Λιουλιούκος. Καὶ δικηγόρους ὄρισεν ὁ κ. Πλατούτσας καὶ πρακτικὰ τῆς δίκης ἐπέτυχεν νὰ κρατῶνται καὶ πολλὰ ἄλλα. Καὶ θύμῳ ἀρὸς πλεόν ὁ Καπετάν-Ἀνδρέας συνελήφθη καὶ κρατεῖται ἐνταῦθα εἰς τὰς φυλάκας, ὁ δυστυχὴς Ἀνεμογιάννης καταδικάσθη ἐκεῖ εἰς θάνατον καὶ ἀνευ ὑπερασπίσεως, Δικαίως ὁ κ. Πλατούτσας ἤδη εἰμφορεῖ νὰ εἴπῃ, ὅτι σχετικῶς ἔπραξε περισσότερα ἀπὸ ὅλους.»

Ὁ «Ἄργος» (Ἄργους) μεταφέρειν τ' ἀνωτέρω, προστίθοντι ταῦτα:

«Εἶναι γνωστὰ αἱ ἔκτακτοι ἐνέργειαι, ἃς ἀπὸ δύο ἐτῶν καταβάλλει ὁ κ. Πλατούτσας μετ' ἀκαταβλήτου θάρρους καὶ ὑπομονῆς ἐπὶ τῇ παραδόξῳ καὶ δραματικῇ αὐτῆς υποθέσει καὶ συμμεριζόμεθα τὰ τῆς «Νέας Ἐφημερίδος» πληρέστατα, εὐχόμενοι νὰ ἐπιστεροῦσιν ἐπὶ τέλους οἱ ἀγῶνες τοῦ κ. Πλατούτσας δι' ἐπιτυχίας.»

Τηλεγράφημα τι ἐκ Βουλγαρίας ἀναγγέλλει περίεργον χαρακτηριστικόν τῶν τελευταίων βουλγαρικῶν ἐκλογῶν, οὗτινος βεβαίως δὲν ἐγγυώμεθα τὴν ἀλήθειαν. Ὁ Τσά-

ρος ἐξελέχθη μέλος τῆς βουλγαρικῆς Ἐθνοσυνελεύσεως ὑπὸ τοῦ ἐκλογικοῦ διαμερίσματος τῆς Κουελοβίτσας, ἐν ἣ ἐπεκράτει τὸ κόμμα τῶν Ζαγκωφιστῶν. Οἱ Ἐκλογεῖς μετέβησαν εἰς τὸν τόπον τῆς ψηφοφορίας, καὶ ἐδήλωσαν, ὅτι εἶχον πλήρη ἐμπιστοσύνην εἰς τὸν αὐτὸν τοῦ «ἐλευθερωτοῦ.»

Ἡ ἐν Πετροπόλει ἱδρυθεῖσα ἀπὸ τινος Ὁρθόδοξος Παλαιστινικῆς Ἐταιρίας ἡρᾶτο πρὸ χρόνου ἀνασκευῶν ἐν τοῖς τῇ Ρωσίᾳ ἀνῆκουσι κτήμασιν ἐν Ἱερουσαλῇ. Ἡ ἐργασία κατεδείχθη ἐπιτυχῆς, ἀνεκαλύφθησαν δὲ τὰ λείψανα τοῦ ἀρχαίου τεύχους τῆς πόλεως καὶ ἡ θέσις τῶν πυλῶν, οἷτινες, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ἰησοῦ, ὠδήγουν ἐξω τῆς πόλεως. Ἐπειδὴ δὲ αἱ πύλαι αὗται εἰσὶν ἐγγὺς τῇ Γολγοθᾷ, συμπεραίνεται, ὅτι δι' αὐτῶν ὁ Σωτὴρ διήλθεν, ὁδηγούμενος εἰς τὴν σταύρωσιν. Ἡ παλαιστινικὴ Ἐταιρία ἀπεσπασε νὰ διασώσῃ τὰ ἱερὰ μέρη ταῦτα, ἐπὶ τούτῳ δὲ ἤρξαντο ἐγγραφόμενοι ἔρανοι ἐν τῇ ἀνακτόρῳ τοῦ Μεγάλου Δουκὸς Σερβίου, ὄντος προέδρου τῆς Ἐταιρίας. Ὅποια καὶ ἐντεῦθεν παρασκευάζεται ἐκμετάλλευσις, καὶ χρηματιστικὴ καὶ πολιτικὴ!

Ὁ Πάππας ἀπηγόρευσε τοῖς ἐν Ρουθηνίᾳ τῆς Αὐστρίας Καθολικοῖς τὴν χρῆσιν τοῦ ἐλληνικοῦ Σταυροῦ, ἧτις ἐπεκράτει παρ' αὐτοῖς ἀπὸ αἰῶνων. Ἀπαγορεύων τὴν χρῆσιν τοῦ Σταυροῦ τούτου καὶ ἐπιβάλλων τοῖς Ρουθηνῶσι τὴν χρῆσιν τοῦ λατινικοῦ Σταυροῦ, ὁ Πάππας ἐχώρισε τὸ σύμβολον τῆς πίστεως τῶν Πολωνῶν ἀπὸ τοῦ τῶν Ρουθηνῶν, οὕτω δὲ ἐπέτεινε τὰς ὑφισταμένας πολιτικὰς διακρίσεις τῶν δύο φύλων πρὸς ἄλληλα. Ἡ πρῶξις αὕτη τῆς παππικῆς Ἀλλῆς, σύμφωνα πρὸς τὴν παράδοξον καὶ πρὸς τὸ σύστημα αὐτῆς, ἦκιστα ἐξυπηρετεῖ τὰς περὶ ἐνώσεως συμβουλὰς, ἃς ἀπῆλθον πρὸς τοὺς Ἕλληνας, ὑποσχουμένη αὐτοῖς τὴν ἀκεραιότητα τῆς ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως αὐτῶν. Τὸν ἐλληνικὸν Σταυρὸν διώκων καὶ μέχρι τῶν Ρουθηνῶν ὁ Πάππας, πῶς δὲν θὰ ἐργασθῇ ν' ἀντικαταστήσῃ διὰ τοῦ λατινικοῦ παρὰ τοῖς Ἕλλησιν; Ἐχόμεν δίκαιον οὕτω γράφοντες περὶ τῆς ἰδέας τῆς προσελεύσεως τῶν Ἑλλήνων εἰς τὴν παππικὴν ἐκκλησίαν, ὡς θνητίζοντες, καὶ φύσει καὶ θέσει.

Μέχρις οὗ κανονισθῶσιν ὁριστικώτερον τὰ περὶ νεοοφύρων ἀμαζῶν καὶ νεοκτικῶν πομπῶν, οἱ βουλούμενοι δύνανται νὰ ἀπευθύνωνται πρὸς εὐρεσιν ἀμαζῶν, διὰ τὴν μεταφορὰν νεοκτικῶν ἢ φερέρτων, πρὸς τοὺς Σπυρίδωνας Οἰκονόμου καὶ Ἀντων. Μιχαλόπουλον, κατὰ τὴν συνοικίαν Κολωνακίου, ὁδὸς Κυνοσάργους ἀριθ. 43 καὶ πρὸς τὸν Κων. Ἐλευσινιώτην, ἐγγὺς τῶν κρεοπωλείων Τριγγίτζα, ὁδὸς Τζωρτζῆ ἀριθ. 15.

[Ἐκ τοῦ γραφείου τῆς Διευθύνσεως τῆς Ἀστυνομίας.]

Ὁ Βασιλεὺς μετέβη χθές εἰς Τατόλον, ἔνθα μετὰ τῆς βασιλικῆς οἰκονομίας ἐώρτασε τὴν εἰκοσαστηρίδα τῶν γάμων αὐτοῦ μετὰ τῆς βασιλίσσης Ὀλγας, τελεσθέντων, ὡς γνωστόν, τὴν 15 Ὀκτωβρίου 1867. (Ὁρα.)

— Ἀναμένεται ἐν Πειραιεῖ, σήμερον, ὁ δευτερότοκος υἱὸς τοῦ πρίγκιπος τῆς Οὐαλλίσι καὶ διδύμου τοῦ ἀγγλικοῦ θρόνου πρίγκιψ Γεώργιος, ἐπιβάνων ὡς ὑποπλοῖπτος τοῦ ἀγγλικοῦ πολεμικοῦ «Ἀτλάντη». Ἐπὶ τῷ πλοίῳ τούτῳ ὑπηρετεῖ ὡς ὑπάρχος καὶ ὁ πρίγκιψ Βάττεμβερν, ἀδελφὸς τοῦ πρώην ἡγεμόνος τῆς Βουλγαρίας, γαμβρὸς δ' ἐπὶ θυγατρὶ τῆς βασιλίσσης τῆς Ἀγγλίας. Ἐν Πειραιεῖ θὰ ὑποδεχθῇ τὸν πρίγκιπα Γεώργιον ὁ ὑπασπιστὴς τοῦ βασιλέως κ. Χατζηλέωνος, ὅστις θὰ συνοδεύσῃ αὐτὸν εἰς Ἀθήνας. Ὁ Βασιλεὺς θὰ ὑποδεχθῇ τὸν πρίγκιπα ἐν τῇ σιδηροδρομικῇ σταθμῇ, θὰ μεταβῇ δὲ κατόπιν μερ' αὐτοῦ εἰς Τατόλον. (Ὁρα.)

— Ἡ αὐτοκράτειρα τῆς Αὐστρίας, ἐπιβαίνουσα τῆς ἰδίας αὐτῆς θαλαμηγῶ, μετέβη χθές ἐκ Λευκάδος εἰς Ἰθάκην, προτιθεμένη νὰ διατρίψῃ εἰς τὴν νῆσον ταύτην καὶ τὴν αὖριον.

— Ἡ ὑπὲρ τῶν ἐν Μεσσηνίᾳ ὑπὸ τοῦ σεισμοῦ παθόντων πέρουσιν Ἐπιτροπὴ, συνελθούσα ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀθηνῶν, ἀπεσπασεν ἵνα διαθέσῃ ὑπὲρ τῶν ἐν Κορινθίᾳ παθόντων ἐκ τῶν τελευταίων σεισμῶν τεσσαράκοντα-μισχιλίας δραχμὰς. Πρὸς διανομὴν δὲ τούτων ἀποστέλλονται οἱ κ. κ. Ν. Δικταῆς καὶ Μ. Κατσιμπαλῆς.

— Χθές τῇ 2 ὥρα μ. μ., ἐν τῇ γραφεῇ τοῦ διευθυντοῦ τῆς Σχολῆς τῶν Βιομηχανῶν Τεχνῶν συνεδρίασαν ἡ ἐκ τῶν κ. κ. Βλαχοπούλου, διευθυντοῦ τῶν δημοσίων ἔργων, Θεοφίλ καὶ Τζανετοπούλου συγκατεμένη ἐπιτροπὴ ἐπὶ τῇ μεταρρυθμίσει τοῦ συστήματος καὶ τοῦ κτερίου τῶν φυλακῶν Συγγρού.

— Διὰ Β. Διατάγματος τῆς 14 Ὀκτωβρίου, κατὰ τ' ἄρθρον 71 τοῦ Συντάγματος καὶ 96 § α' καὶ 45 τοῦ περὶ ἐκλογῆς Βουλευτῶν ΧΜΗ νόμου ἐν συνδυασμῷ πρὸς τοὺς νόμους ΑΤ4Α (ἄρθρον 1) καὶ ΑΤ4Β (ἄρθρον 7 § 6), προτάσει τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν Ὑπουργῶν, ὁρίσθη ἡμεῖς ψηφοφορεῖς πρὸς ἐκλογὴν ἐνὸς Βουλευτοῦ ἐκ τοῦ Νομοῦ Μεσσηνίας ἀντὶ τοῦ κ. Πέτρου Μαρκομυλῆ, ἐκλεγέντος δημάρχου Καλαμών καὶ ἀποδεχόμενου τὸ ἀξίωμα τούτο, ἡ ἑκτὴ Δεκεμβρίου ἐ. ε. ἀπὸ τῆς ὥρας ἐξόμης καὶ λεπτῶν ἐνδεκα τῆς πρωίας μέχρι τῆς ὥρας τετάρτης καὶ λεπτῶν τεσσαράκοντα τριῶν τῆς ἑσπέρης, ἧτοι ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς μέχρι τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου. Οἱ ἐκλογεῖς θὰ προτείνωσι τοὺς ὑποψηφίους κατὰ τ' ἄρθρον 26 καὶ 27 τοῦ ΧΜΗ νόμου καὶ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ ΑΤ4Α νόμου.

— Ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν «ἔχων ὑπ' ὄψιν τὰς παραστάσεις τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως τῶν Ταχυδρομείων καὶ Τηλεγράφων, αἵτινες ὑπεβλήθησαν τῇ συνενομήσει μετὰ τῆς Διευθύνσεως τοῦ Σχολείου τῶν Βιομηχανῶν Τεχνῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 6744 ἀναφορᾶς τῆς καὶ καθ' ἃς, ὡς ἐκ τοῦ μεγάλου ἀριθμοῦ τῶν ζητούντων νὰ μαθητεύσωσι παρὰ τῇ Τηλεγραφικῇ Σχολῇ, ἡ διδασκαλία ἀποβαίνει ἀδύνατος, κατὰ τὴν πρότασιν αὐτῆς, ἐροποποιήσῃ τὴν ὑπ' ἀριθ. 20011 ἀπὸ 15 Σεπτεμβρίου ἐ. ε. περὶ συστάσεως Τηλεγραφικῆς Σχολῆς ἀπόρριψιν καὶ παραγγέλλει νὰ ἐνεργηθῶσι προκαταρκτικαὶ ἐξετάσεις ἐπὶ τῶν ἐξῆς μαθημάτων: Ἑλληνικῶν, (ἐξήγησις ἐξ ἀρχαίου κειμένου καὶ ὁρθογραφία) Γαλλικῶν (ἐξήγησις ἐλευθέρᾳ καὶ ὁρθογραφία) καὶ Καλλιγραφίας, ἐνώπιον Ἐπιτροπῆς, ἧτις θέλει διορισθῇ ὑπὸ τοῦ Διευθυντοῦ τῶν Ταχυδρομείων καὶ Τηλεγράφων, καὶ ὁρίξει τὸν ἀριθμὸν τῶν διδασκαστέων, πλὴν τῶν Ταχυδρομικῶν ὑπαλλήλων, εἰς τριάντῳ.»

— Διὰ Β. Διατάγματος τῆς 12 Ὀκτωβρίου, ἀνεωόθη ἀπὸ 1 Σεπτεμβρίου ἐνεστώτος ἔτους μέχρι 31 Αὐγούστου 1888, συμφώνως τῇ γνωμοδοτήσει τῆς ἐπὶ τοῦ Βελιότητος κληροδοτήματος Ἐπιτροπῆς, ἡ ἐκ τῶν τόκων τοῦ κληροδοτήματος τούτου ὑποτροφία τῶν ἐξῆς σπουδαστῶν Μακεδόνων: α') Ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ, τῶν φοιτητῶν Ν. Τριανταφύλλου, Χρ. Ρουσιῶ, Φιλ. Κοκκίνου, Δ. Στέφου, Σωτ. Ζουζακίδου, Δ. Παπαδοπούλου, Κ.

Α. Στάκα, Β. Παπαγιαννίδου, Δημῶ Παπαγιάννου, Γ. Κ. Οἰκονόμου, Ν. Ζωγράφου, Κ. Μαρκοῦρου, Ἀριστ. Σάβη, Ν. Τίγρου, Γ. Τσιμπούλου, Σωτ. Γεωργιάδου, Γ. Χ. Κυριακοῦ, Ἐπαμ. Σακελλαριάδου, Κυριακοῦ Ζαχαριάδου, Εὐαγγ. Τσιούπη, Παν. Κιαρτζῆ, Θεωμ. Μ. Οἰκονόμου καὶ Θ. Μ. Θεοδορίδου, ἐπὶ μηνιαία χορηγία δραχμῶν ὀγδοήκοντα. β') Ἐν τῇ Διδασκαλείᾳ, τῶν μαθητῶν Ζήσῳ Ἀγαθαγγέλου καὶ Κώστ. Δρόση, ἐπὶ μηνιαία χορηγία δραχμῶν ἐξήκοντα.

— Τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον τοῦ δήμου Ὑδραίων διώρισε παμψηφεί ἀντιπροσώπον τοῦ ἐπὶ τῆς ἐξελέξεως τῆς διαχειρίσεως τοῦ ναυτικοῦ ἀπομαχικοῦ ταμείου τὸν κ. Θ. Γαϊκάν, Βουλευτὴν Ὑδρας.

— Ὁ «Διδασκαλικὸς Σύλλογος» ἀνέλαβε τὴν παράστασιν τοῦ «Φιλοκτήτου» τοῦ Σοφοκλέους εἰς τὴν ἀρχαίαν ἐλληνικὴν, ἐρ' ὃ νῦν γίνονται ἐργασίαι.

— Ὁ ἀπομοιούμενος Πηνειὸς κατέπλευσεν εἰς Κεφαλληνίαν.

— Ἡ συσταθεῖσα ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως Ἐπιτροπὴ ἐκ μηχανικῶν, ὅπως ἐστάθη τὰ κατὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ δημοτικοῦ Θεάτρου, ὑπέβαλε χθές εἰς τὸν Ὑπουργὸν τῶν Ἐσωτερικῶν τὴν ἐκθέσιν αὐτῆς, ἐν ἣ ὑποδεικνύει τὰς ὑπαρχούσας ἐν τῇ οἰκδομῇ ἐλλείψεις καὶ προτείνει τὰ πρὸς θεραπείαν αὐτῶν.

— Οἱ ἀπὸ διορισθέντες ὑπολογισταὶ τοῦ ναυτικοῦ Σέβδης, Δανδρῆς καὶ Σπορίδης ἐποποθετήθησαν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ναυτικῶν.

— Ἐν Ἀζυρεῖῳ κατ' ἀκολουθίαν τῶν γενομένων δικαστικῶν ἐρευνῶν συνελήφθησαν εἰς τελενωρύλας καὶ δύο καραγωγεῖς καὶ ἄλλοι τινες, κατηγορούμενοι ἐπὶ λαθρεμπορίᾳ.

— Χθές ἡ Ἀστυνομία κατέσχεν εἰς χεῖρας κτίστου κεραλῆν ἀγάλματος μαρμαρίνου, ἀνευρεθεῖσαν ὑπ' αὐτοῦ ἐν ᾧ εἰργάζετο κατὰ τὴν θεμελίωσιν οἰκίας τινος εἰς τὴν ὁδὸν Νέου Φαλήρου.

— Τῇ ὁδῇ ἱσταμένου μηνὸς ἐν Σερφῷ ἐργάτης Σερφίτης ὀνόματι Βαλασαμάκης, ἐργαζόμενος εἰς τι ὄρυχον, κατεπληκῶν ὑπὸ καταπεσόντων ὀγκωδῶν λίθων καὶ ἐρραυθῇ.

ΘΑΕΓΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ ΝΑΥΑΣ

ΠΑΡΙΣΙΟΙ, 14/26 Ὀκτωβρίου. — Τηλεγραφεύσιν ἐκ Σόφιας, ὅτι ἀφ' οὐρανόθεν, συλλεγθεὶς ἐν Βαζν, ὁμολόγησεν, ὅτι ἐποροδοκῆν καὶ ἀπεστάλη, ὡς δολοφονητὴν τὸν πρίγκιπα τοῦ Κοβούργου. — Ὁ δικαστὴς τῆς Σκουτάρως ἀπέστειλε στρατεύματα κατὰ τὸν Μερντόν.

ΠΑΡΙΣΙΟΙ, 14/26 Ὀκτωβρίου. — Ἑλληνικὸν δάνειον τῶν 60 ἑκατομμυρίων 419. — Τὸν 5 οἷο 358. — Γαλλικὴ ράντα 109.02. — Ὑποπονημῖον αἰγυπτιακὸν 380. — Ὀθωμανικὸν δάνειον 13.95. — Συνάλλαγμα ἐπὶ Λονδίνον 25.32.

ΣΟΦΙΑ, 15/27 Ὀκτωβρίου. — Ὁ Ἡγεμὼν ἐκήρυξε, σήμερον, τὴν ἐνταῖαν τῶν ἐργασιῶν, διὰ λόγους, συνοψιζομένους εἰς τὰ ἑξῆς: «Ἄρα ἐξελέγη Ἡγεμὼν τῆς Βουλγαρίας,» εἶπεν ὁ Ἡγεμὼν, «ἀετονα καθήκον μου ἱερὸν νὰ ἔλθω καὶ λάβω τὰ ἡνία τῆς Κυβερνήσεως. Ἡ τάξις καὶ ἡ ἰσχυρὰ ἀποκατάστασιν ἐρ' ὅλων τῶν σημείων τῆς Βουλγαρίας, ὁ λαὸς ἀποσιώπεται εἰς τὰ εἰρηνικὰ ἔργα, ἀρ' ὅν ἡρετῇ ἡ ἡλικία καὶ ὅλη ἡ ἀνύφους τοῦ Τόπου, αἱ συμπάσαι τοῦ Σουλτάνου καὶ τῶν «Δυνάμεων.» Ἀφ' οὗ ὁ Ἡγεμὼν ἐβεβαίωσε τὰς γενομένας ταύτας, ἐπερὶ τῶν λόγων αὐτοῦ εἶπεν, «ὡς ἡ ἀγάπη τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ σταυτοῦ θέλουσι παράσχει αὐτῷ τὴν δύναμιν καὶ τὸ θάρρος ὅπως ἐργασθῇ εἰς τὴν εὐμερίαν, εἰς τὴν ἀνάμνησιν καὶ εἰς τὴν δόξαν τῆς προσελεύσεως Πατριῶς.»

ΠΑΡΙΣΙΟΙ, 15/27 Ὀκτωβρίου. — Τὸ Μαρκίου ἐρχομένου, τὸ γαλλικὸν ὁρηκτὸν «Κουβὲ» διετάχθη νὰ ἐπιστρέφῃ εἰς Τουλὸν.

ΠΑΡΙΣΙΟΙ, 15/27 Ὀκτωβρίου. — Δάνειον Ἑλληνικὸν τῶν 60 ἑκατομμυρίων 422. — Τὸν 5/100 382. — Γαλλικὴ ράντα 109.12. — Ὑποπονημῖον αἰγυπτιακὸν 385.

ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΝ REUTER

ΛΟΝΔΙΝΟΝ, 16/28 Ὀκτωβρίου. — Ὁ πρίγκιψ Φερδινάνδος, ὁ ἐπὶ τῇ ἐνταῖαν τῆς βουλγαρικῆς Συνελεύσεως μετὰ μεγάλου ἀριθμοῦ Ἀπανταχῶς ἔτιμης θριαμβευτικῆς υποδοχῆς, ἔν τῷ λόγῳ αὐτοῦ ὁ Πρίγκιψ εἶπεν, ὅτι ἀπὸ τῆς ἀνάθη αὐτοῦ εἰς τὸν θρόνον ἡ δημοσία ἀσφάλεια καὶ ἡ τάξις πληρέστατα ἀποκαταστάσαν, δικήνους δὲ, ὅτι θέλει ἀδικαίως ἐξακολουθεῖ ἐργαζόμενος ὑπὲρ τῆς ἀναπτύξεως, τῆς δόξης καὶ τῆς εὐμερίας, τῆς Βουλγαρίας. — Ἀγγλικά πάγια 103. — 5 οἷο αἰγυπτιακὸν 97.58. — Ὑποπονημῖον 76. — 5 οἷο τσερκικὸν 13.78. — Ἑλληνικὸν δάνειον 1824—25. Α. 90.10.

Κ Η Δ Ε Ι Α

Ἡ προσφιλες ἡμῶν σύζυγος, θυγάτηρ, μήτηρ, ἀδελφὴ καὶ ἀνεψιᾶ

ΠΟΛΥΤΙΜΗ F. ΦΙΛΑΡΕΤΟΥ

Θανούσα σήμερον κηδεύεται αὐριον ὥραν 10 π. μ. ἐκ τῆς κατὰ τὴν ὁδὸν Νίκης ἀριθ. 8 οἰκίας μας.

Ὁ σύζυγος Ἡ μήτηρ
ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗ Α. ΚΟΥΡΟΥ
Τὰ τέκνα Οἱ ἀδελφοί